ISSN 0132-4462

КВІТЕНЬ

1979

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 7 (1049)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

ЛЕКЦІЙНІ НОВАЦІЇ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

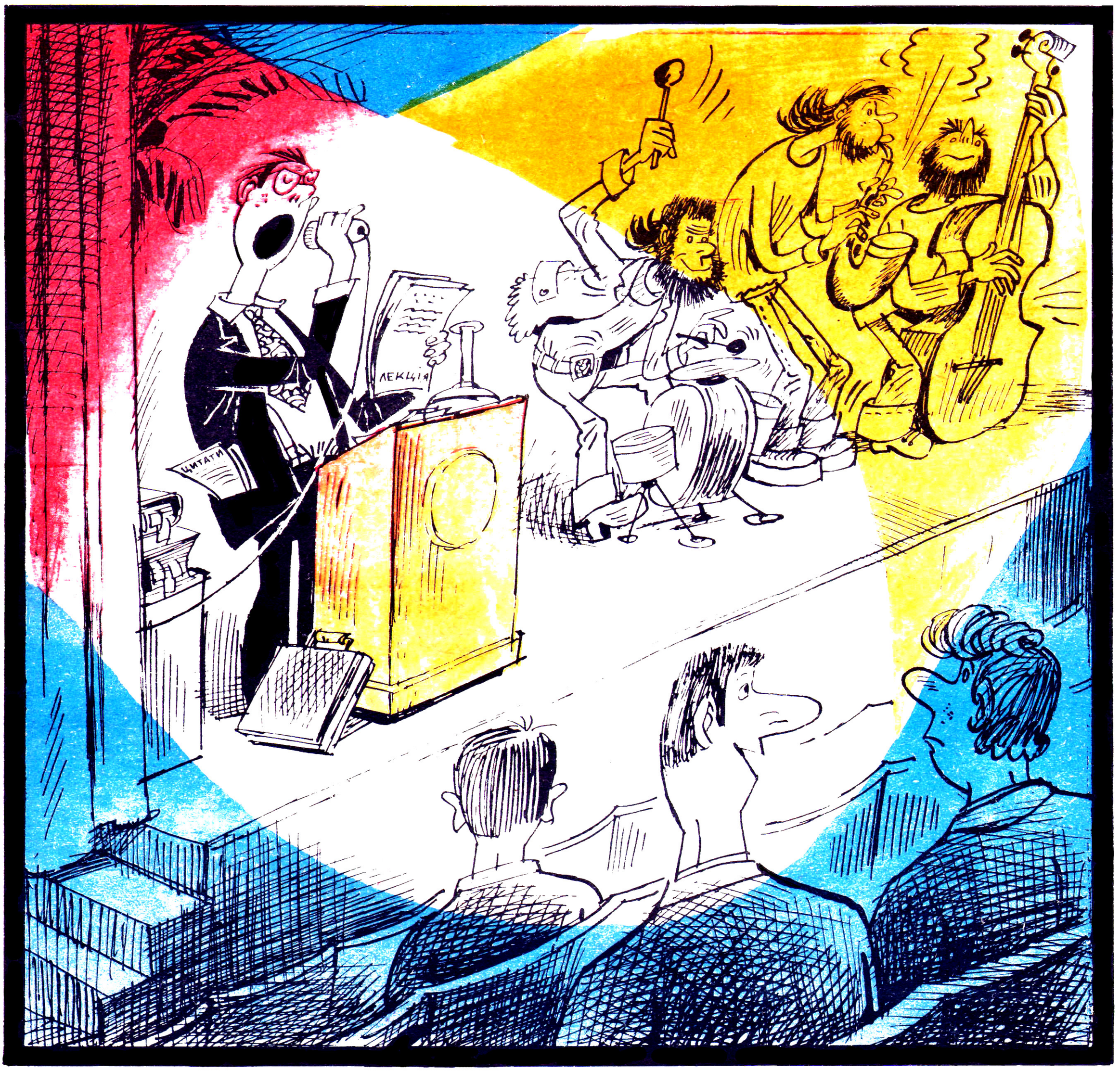

— Петро Семенович Нудник тепер не читає лекцій. Він їх співає у музичному супроводі. І знаєте, менше в залі сплять.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

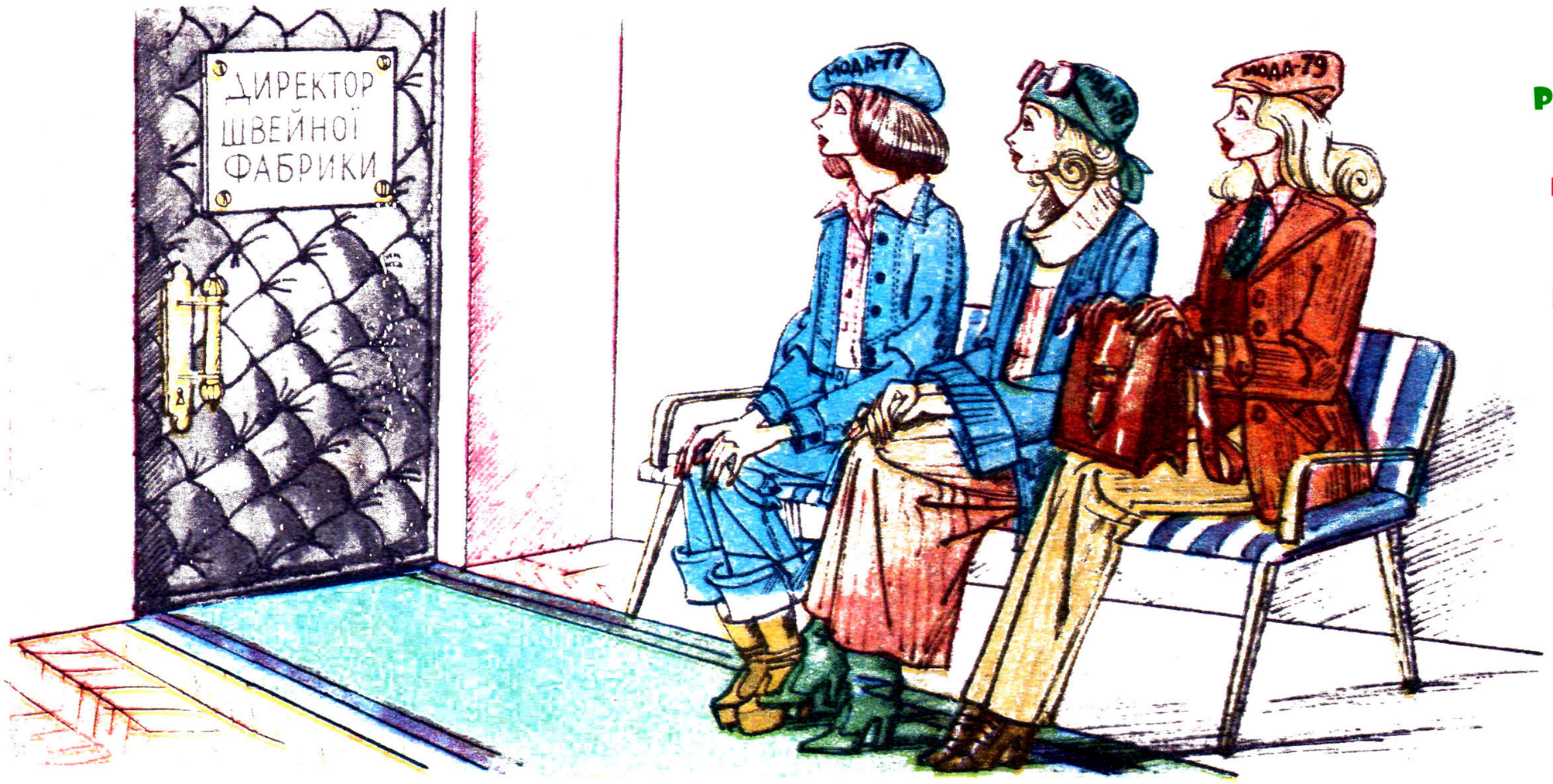

Без слів.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Телеграфне агентство Перця

ПОСТІЙНА ТУРБОТА

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Четвертий рік турбується про своїх спеціалістів правління колгоспу імені Паризької комуни Яготинського району. Почало воно цю турботу ще в 1976 році, заклавши фундамент житлового будинку. Якщо будівельні роботи й далі вестимуться такими ж темпами, то не виключено, що турбота правління розтягнеться ще років на п'ять.

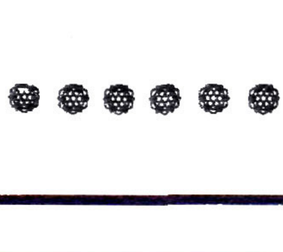

НОВЕ В АСТРОНОМІЇ

КІРОВОГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). Нове відкриття у галузі астрономії зробив голова правління колгоспу «Перше травня» Петрівського району В. М. Милостюк. Він довів, що доба триває не 24 години, а значно більше.

У серпні 1978 року В. М. Милостюк пообіцяв, що водопровідну колонку біля школи буде відремонтовано за три дні. Але ті «три дні» тягнуться і до сьогодні.

СПЕЦІАЛІЗОВАНИЙ КІТ У МІШКУ

Заздалегідь скажу: я не проти спеціалізації. Як не проти спеціалізації і громадянка Кириленко, що придбала отого кота у мішку. Але «кіт» виявився настільки дефективним, що доводиться говорити і про тих, хто його створив, і ще про дещо.

Отже, купила громадянка Кириленко меблевий гарнітур. Виробництва Тересвянського деревообробного комбінату. А той гарнітур вкрився білими плямами. Стекла в упаковці побиті, до журнального столика нема бокової планки, гнізда для ніжки. Двері шафи не зачиняються. Дзеркало бара завелике, в отвір не входить.

Написала громадянка Кириленко листа на ДОК. Приїхав представник. Склав акт. Поїхав.

Прислали громадянці Кириленко частину деталей до меблів, які треба було замінити (правда, подряпані та іншого кольору, ніж меблі), а частини зовсім не прислали. І ось сидить громадянка Кириленко біля безногого журнального столика і пише: «...нехай заберуть у мене цей мотлох та повернуть мені настрій і гроші...»

Гроші повернути легше. А ось настрій... Добрі надії, нерви...

Тересвянський ДОК випускає багато меблів. Щодоби — 75 комплектів. І, як запевняє директор комбінату Ю. Ю. Галас, при такій кількості окремі випадки браку — дрібниця.

Детальний аналіз претензій до отих «дрібниць» показав, що брак тут — не випадковість. І протягом, припустимо, одного року люди скаржаться на одні й ті ж дефекти в меблях: плями на лакованій поверхні, завеликі дзеркала, часто перекособочені або не підігнані склодеталі. Буває, що той чи інший компонент гарнітуру зроблений за принципом: стук-грюк, аби з рук. Отже, це вже не окремі випадки. Це швидше — система. Але ця система, видно, не дуже хвилює керівників ДОКу.

На меблях, що надходять до покупця, є дефекти і не з вини Тересвянського ДОКу.

Підводять компаньйони по спеціалізації. ДОК виготовляє не всі компоненти меблевого гарнітуру. Дивани й крісла в упаковці надсилає Хустський лісокомбінат. Стільці — Мукачівський меблевий комбінат. ДОК доукомплектовує гарнітур своїми компонентами і відправляє в торгівлю.

Правда, всі компаньйони по спеціалізації підпорядковані одному виробничому об'єднанню «Закарпатліс». І генеральний директор об'єднання Іван Петрович Шепа міг би суворіше спитати і з директора Мукачівського комбінату Ю. Ю. Поневача, і з директора Свалявського лісокомбінату М. І. Олексія, і з директора Хустського лісокомбінату М. С. Дудчука. Щоб шишки за їхню браковану продукцію не сипалися на голову лише того, хто цю продукцію укомплектовує і відправляє.

Керівництво «Закарпатлісу» могло б подбати й про ритмічніше постачання ДОКу сировиною. Бо неритмічність також впливає на якість продукції. Усть-Чорнівський лісокомбінат (рідне дитя об'єднання «Закарпатліс») і Кушницький лісокомбінат (друге рідне дитя об'єднання) лише за 11 місяців минулого року недодали своєму рідному братові — Тересвянському ДОКу — 6363 кубометри техсировини. А батьківська рука генерального директора об'єднання, можливо, пальчиком і погрожує, але до рішучіших виховних заходів не вдається...

Тепер далі.

Для упаковки меблів Тересвянському ДОКові потрібна стружка. Виготовляють стружку: Великобичківський лісокомбінат, що за 30 км від Тересви, Рахівський — за 60 км і Ясінянський — за 80 кілометрів. Усі три комбінати підпорядковані об'єднанню «Закарпатліс». Проте за нарядами главку «Укрголовліспапір» (начальник А. С. Шевцов) ДОК отримує стружку із Славська Львівської області. За 200 кілометрів! І Славськ неритмічно постачає її, бо «нема вагонів».

До речі, про вагони. У ширшому плані.

Щоб ритмічно поставляти торговим фірмам свою продукцію, комбінатові треба щодоби по вісім пульманів. Ужгородське відділення Львівської залізниці ніби подає їх. Проте, в основному, це спецвагони для перевезення автомобілів «Жигулі». Меблі в них поставити рівно не можна, бо дно з виступами, а закріпити, щоб вони в дорозі не танцювали, нема до чого. І гарнітури танцюють. Сотні і тисячі кілометрів. А потім танцюють покупці. Не на радощах, звичайно.

Ось вони, основні компоненти, що вплинули на «втрачену радість» громадянки Кириленко. Вона, звісно, про них не знає. І навряд чи стане їй легше, коли дізнається, що не одній їй підсовують кота у мішку...

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Закарпатська область.

ВТК ПЕРЦЯ

БОЛВАНКА ДУМАТИ НЕ ВМІЄ

Про те, що виробництво металу — справа архіскладна і ультракопітка, ми догадувались давно. А оце якось були довідалися і про те, що справа ця, до того ж, і страшенно нудна. Так-так! І хай нам не розписують поети неповторну красу нічних плавок, і хай не приголомшують нашу уяву статистики кількістю сталеварських династій. Усе це — для легковірів, а насправді ми знаємо, що нема нічого нуднішого на світі, ніж металургія.

Розкрити нам очі на цю професію допоміг директор одного з великих металургійних заводів на Дніпропетровщині, прізвища якого ми з певних причин не називаємо. Сунулися ми якось були до його кабінету з журналістським блокнотом, — а він нам:

— О господи! Це ще мені тільки «Перця» не вистачало. Та невже ж оце іще й вам треба в нашій сірій нудьзі копатися, у наших неув'язках-неутрясках, чушках-болванках, болтах-залізяках розбиратися? Невже у вас немає цікавіших тем? Я особисто, коли ото «Перець» розгортаю, то мені кортить почитати там щось таке легеньке, веселеньке, розважальненьке, а не влазити у виробничі нетрі, хай їм і риба, й озеро...

І, не давши опам'ятатися, висипав перед нами такий набір усяких отих «неув'язок-неутрясок», що ми аж за голови схопилися і руками перелякано замахали. Цур їй і пек, отій нудній темі!

І даємо вам чесне перчанське слово, що ми до неї більше ніколи вже й не звертались б, якби не один дзвінок із Харкова.

— Приїдьте! У нас тут чортійщо робиться! — навперебій залунало у трубці відразу кілька голосів. — Ми, робітники виробничого об'єднання «Харківзалізобетон», сотнями тонн метал перевитрачаємо, в землю його заганяємо, бетоном заливаємо і поводимося, одним словом, як найостанніші нехлюї. Приїдьте, вріжте фейлетон!

Просто-таки незвичайний, треба сказати, дзвінок. Давненько щось не пригадуємо такого випадку, щоб самі винуватці зверталися до редакції і вимагали «врізати» або «вдарити» по них фейлетоном. Отож, ясна річ, автор цих рядків хутенько схопив свій дорожний портфель і помчав у Харків.

Примчав і дивиться: справді неподобство! На усіх підприємствах цього об'єднання, котрі виготовляють залізобетонні вироби, таки воістину діється чортійщо. Замість однієї марки сталі закладають у бетон зовсім іншу, замість арматури меншого радіуса — пхають з більшим, замість прутів періодичного профілю (тобто — арматурних прутів, які кожен читач, мабуть, добре собі уявляє) — кладуть круглі, тобто гладкі прути, яких для досягнення такої ж міцності виробу, потрібно витратити значно більше...

— Що ж оце-о ви робите? — згарячу накинувся автор на робітників, майстрів, інженерів, директорів підприємств і навіть на самого генерального директора об'єднання Андрія Даниловича Носача.— Куди ж оце-о ви дивитесь? Та і як вам не соромно? Та хіба ж ви не знаєте, як у країні сутужно з металом, хіба ж ви не бачите, що багато металургійних підприємств через різні там неув'язки-неутряски не справляється із забезпеченням своїх замовників? Може, ви не знаєте, що тільки управління «Харківметалопостачзбут» недоодержало минулого року 36.132 тонни металу? А ви тут тим часом чим оце-о займаєтесь? Га?!

Розпалився я, словом, не на жарт. А мої співрозмовники, бачу,— хоч би тобі вухом повели. Не те, щоб там почервоніти або хоч очі додолу задля годиться опустити — яке там! Слухають та ще й підтакують:

— Во-во! — кажуть. — Валяйте, валяйте!

Махнув я рукою, замовк. І тут почали говорити вони.

— Дефіцит металу, — кажуть, — ми на власній шкурі відчуваємо. Он, подивіться — арматурні цехи вже на грані зупинки: нічим працювати. Кривий Ріг замість 67 вагонів сталі прислав нам тільки 8, Макіївка замість семи — два, Краматорськ замість восьми — шість, Костянтинівка і Жданов — жодного... І, незважаючи на це, ми той метал злочинно перевитрачаємо. Минулого року тільки на заводі залізобетонних конструкцій № 1 уклали його в бетон понад норму десь близько 400 тонн! А по всьому об'єднанню — понад тисячу тонн даремно ляпнуло. На цьому металі один завод зміг би працювати цілих два місяці!

— Так хто ж вас примушує отак по-нехлюйськи добром розпоряджатися? — аж перехопило мені подих.

— Не хто інший, як самі металурги. Це вони замість періодичного профілю (тобто арматурного заліза) відвантажують нам круглий, замість меншого радіуса — більший... А такої пилки у нас, щоб розпиляти, скажімо, вподовж прут 12-міліметрової товщини на два прути по 6 міліметрів завтовшки, — такої пилки у нас, бачте, немає. От і гатимо в бетон удвічі, а то й утричі більше заліза, ніж треба. А потім сидимо, як то кажуть, на голодному пайку і кукурікаємо. От, приміром, «Криворіжсталь» відвантажує в Харків сталь марки 6 замість марки ЗКП. Пробували застосувати до них штрафні санкції — взагалі перестають нам що-небудь давати. Минулого року Єнакіївський металургійний завод відвантажив нам замість катанки 8 міліметрів періодичного профілю — понад дві тисячі тонн непотрібної нам сталі 35ГС... Комунарський завод прислав 2,5 тисячі тонн незамовленого металу... А відмовся — нічого не пришлють. Отак і стаємо марнотратами мимоволі.

І що ж у результаті? В результаті через брак збірного залізобетону зірвано введення в дію таких важливих об'єктів, як Першотравневий хімкомбінат, нові потужності на Харківському тракторобудівному, Лозівському ковальсько-механічному та Куп'янському чавуноливарному заводах...

Зверніть увагу: на чавуноливарному! Недотримання металургами договірних зобов'язань у кінцевому рахунку б'є по самих металургах!

Ні, ми далекі від того, щоб повчати і давати якісь рецепти. Ми не ставимо також за мету вразити металургів цифрою перевитрат металу в цілому по республіці через те, що вони зривають поставки його по сортності та асортименту. Цифра ця, повірте нам, досить солідна. Не ризикуємо також і влазити у нетрі технології виробництва металу, хоча для зацікавленої людини вона може видатися не такою вже й нудною, як це твердив директор одного з металургійних заводів, прізвища якого, як ви пам'ятаєте, ми не назвали. Справа в тім, що наша із ним розмова — діло давнє, позаминулорічне, а тепер цей завод зі своїми замовниками, кажуть, налагодив більш-менш нормальні стосунки. Отож і подумали ми, що у його директора — людини ще молодої і, як ми встигли переконатися, енергійної — смак до своєї роботи все-таки є, і ця робота не видається директорові такою нудною, як то він нам намагався представити. А це, певна річ, надає йому сил успішніше боротися проти отих «неув'язок-неутрясок», хай їм і риба, й озеро, котрі не дають металургійним заводам налагодити нормальне постачання своїх замовників. Бо, як слушно сказав колись незабутньої пам'яті Головний конструктор космічних кораблів академік Сергій Павлович Корольов:

«Хто хоче що-небудь зробити — шукає засоби. Хто не хоче нічого робити — шукає причини».

Прекрасні слова! І палко віриться, що керівники наших металургійних підприємств врешті-решт таки дошукаються засобів, щоб якомога повніше задовольняти потреби своїх замовників — як по кількості, так і по сортності та асортименту.

І тоді, нарешті, з'явиться у нас можливість друкувати на сторінках свого журналу все більше чогось такого легенького, веселенького і розважальненького...

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ліфт не працює, от і найняли шабашницю — Бабу Ягу.

ХЛОПЦІ «розуму набираються...»

ГУМОРЕСКА

В кутку нашого двору під розлогою акацією стоїть збитий із обаполів, до блиску вичовганий стіл. Біля нього — такі ж лави, а довкола — утрамбоване, усіяне недокурками тирлище. Це — улюблене місце дворових картярів, які іменують себе членами клубу «Картлото»...

Вихідний... Лави навколо столу зайняті. Дим від цигарок — клубами. Під ляскіт засмальцьованих карт — коментарі:

— А я по твоїй дамочці отакечки!
І — ляп картою.
— А дулі з маком не хочеш?
І — ляп!
— А дві з такого ж матер'ялу не хочеш?
— А ми ще й туза їм на підмогу!
— А ми — пікову мадамочку!...
Ляп!.. Ляп!.. Ляп!..

До столу підійшов Віталик, восьмирічний синок ревного «члена клубу» молодого бороданя Петра Чепчика.

— Та-ату, — пхикнув він, — ти ж казав, що підемо до річки, а сам знову...

— Та підемо, зачекай, — кинув Петро, заклопотано тасуючи колоду. — Ось тільки за вчорашнє відіграюсь, і підемо... А ти поки що той... Тим часом книжечку почитай... Хлопці, — обвів він поглядом своїх партнерів, — у кого вдома є якась дитяча книжка? Принесіть, хай собі читає та не заважає отут.

— Я, дорогушо, до книжок не дуже, — обізвався один із компанії. — Є одна про якогось туриста. Забув, як його там величають... Кутузов, чи що? На острові жив і дику козу приручив. А сам — весь у шкури одягнений.

— Не Кутузов, а Крузо, — засміявся Віталик. — Робінзон Крузо. І не турист він, а мандрівник. Я читав...

— А у мене, — махнув рукою другий, — окрім календаря на стіні, нема ніяких книжок. Де воно, до бісової мами, часу на те читання взяти?!

— Це непорядок, товариство, — втрутився третій. — Книжку треба шанувати. Аякже! Вона ж виховує, просвіщає, мудрості вчить. От у мене, приміром, є цінне творіння. Зветься «Книга про смачну і здорову їжу». Дорога, холера, зате пишеться там про таку смакоту, що слинка із рота капає... І про випивки різні там теж чимало цікавого є... Можу принести, хай хлопець розуму набирається.

— Про випивки та закуски, — замислився Петро, — йому, мабуть, іще рано знати... Йому б казочку...

— У мене ловка казочка є, — подав голос четвертий. — Про лисицю Микиту. Звірятка там усілякі понамальовувані і віршами написано. Складно так. І смішно... От тільки забув, хто її сочинив... Відомий такий письменник, а от — вилетіло із голови...

— Якщо про звірів і смішно, — озвався хтось, — то, видать, не інакше, як Остап Вишня.

— Так Вишня ж писав не віршами, — покрутив головою хазяїн книжки.

— Значить, якийсь укротитель, раз про звірів. Не інакше.

— Що ви таке кажете! — зареготав Віталик. — Казки про лисицю Микиту нема, а є «Лис Микита». Іван Франко написав. Я теж читав.

— Ти диви, чортеня мале, — почувся чийсь здивований голос. — Тільки-но на світ вилупилося, тюлька ж іще, а уже отаке начитане!

Тим часом за розмовами справа на місці не стояла: колода була перетасована, карти — роздані...

Заляпали...

— Та-ату, — знову почав Віталик, — мені вже...

— Ну, який ти набридливий! — сердито обірвав його Петро. — Бачиш же: я — зайнятий!.. Іди до своїх хлопців. Придумайте там собі якусь гру...

— Правильно! — загув гурт. — Придумай, Віталь, якусь гру, пограйся з пацанами...

* * *

Через тиждень...

— А я по твоїй пикатій дамі — отакечки!
І — ляп!
— А дулі під ніс не хочеш?
І — ляп!
— Віталь, дай сигарету.
— На, але свої треба мати...

У дальньому закутку нашого двору, за густими заростями бузку стоїть перекинутий догори дном ящик. Навколо нього на землі хлопчаки розсілися. За головного тут — Віталик...

Щоправда, грають не на гроші: замість них — папірці з написаними цифрами.

Бо — «тюлька» ж іще, не все зразу...

Василь РУСАНОВ.

ВЕСНА В ЗАНЕДБАЙЛІВСЬКОМУ РАЙОНІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

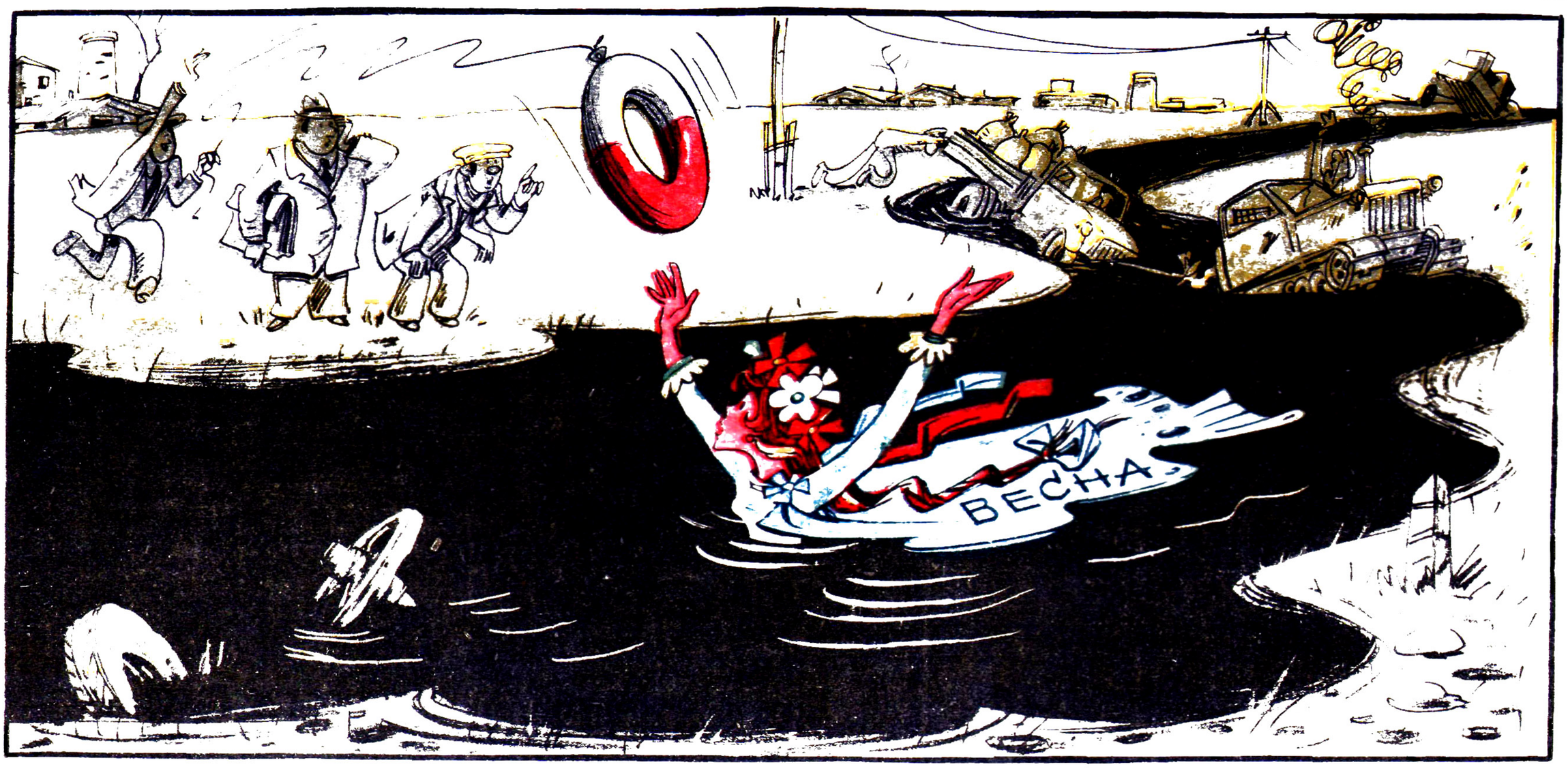

— Сама ж і винувата: не треба було так раптово припікати.

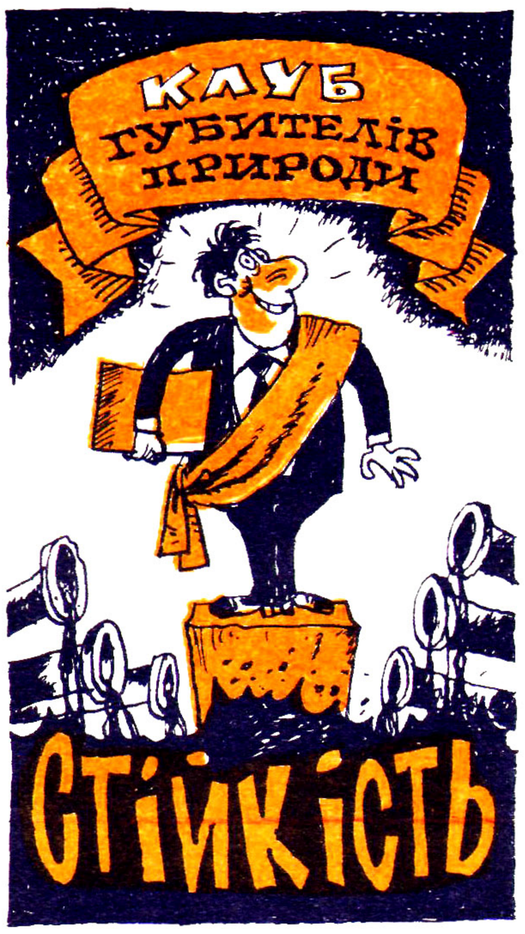

Головуючий ще не почав говорити, але вже з того, як він підвівся зі свого місця, як підняв руку, а потім постукав олівцем по графинчику з водою, як обвів усміхненим поглядом присутніх, — з усього було видно: настрій у нього хороший, отже, засідання має пройти спокійно, принаймні — без особливих ускладнень...

— Товариші! На порядку денному сьогодні — розгляд двох заяв: директора Кагарлицького цукрового комбінату Козленка Михайла Микитовича і головного інженера цього ж підприємства Дяченка Юрія Тарасовича. До речі, вони обоє тут. Комісія по відбору дуже уважно розглянула матеріали, що характеризують діяльність керівників комбінату, спрямовану на знищення усього живого в тамтешніх ставках та річці Расавці, котра впадає у славнозвісну Рось. А втім, надамо слово фактам, точніше — документам...

Головуючий ковтнув води і продовжував:

— Так от, документ, датований одинадцятим травня 1976 року. «Директору Кагарлицького цукрокомбінату... Під час обстеження цукрокомбінату санепідстанція встановила ряд порушень санітарних норм і правил, а саме: жомово-кислі води із земляного відстійника... скидаються в рівчак, а потім у річку Расавку і ставки... На основі параграфа 9-го «Положення про державний санітарний нагляд в СРСР» пропоную... Негайно припинити скидання жомово-кислих вод у річку Расавку і... засипати земляний відстійник.

Головний лікар санепідстанції Алексеєнко».

І як, ви гадаєте, прореагувало на це керівництво комбінату?.. Так точно, ніхто нічого не припиняв і не засипав... Далі. Ось план-завдання на 1977 рік, видане комбінату санепідстанцією і погоджене з товаришами Козленком і Дяченком... У плані-завданні сім пунктів... Пункт перший: «Ліквідувати земляний відстійник жомово-кислих вод... з метою недопущення забруднення ставків і річки Расавки...». Далі — про всякі інші порушення. І, звичайно ж, із семи пунктів жоден не виконаний.

— Здорово! Молодці! — пронеслося по залу.

— Тут іще акт, складений працівниками санепідстанції спільно з держводінспекцією Верхнього Дніпра тоді ж, у 1976 році, документи про штрафи... Ось лист голові районного комітету народного контролю від шістнадцятого листопада 1978 року: «На цукровому заводі жомово-кислі води з переповненої ями попадають у став, який сполучається з річкою Расавкою... При лабораторному аналізі на розчинений кисень у ставку, в місці змішання води ставкової зі стічною заводською розчиненого кисню не виявилося...». А це означає, шановні товариші, що рибі там робити нічого... Як бачимо, лише протягом останніх трьох років Кагарлицька районна санепідстанція неодноразово і суворо попереджала керівництво комбінату про необхідність покінчити із скиданням шкідливих відходів у ставки і річку. Проте товариші Козленко і Дяченко виявили зразкову, варту всілякої похвали й наслідування стійкість, і жодної вимоги санепідстанції не виконали. У результаті головного інженера кілька разів було оштрафовано...

Голос із зали: «А товариша Козленка?»

— Вас штрафували, товаришу Козленко?

— Ні... Але я невинний...

По залу проходить гул здивування.

— Як це не винен, у якому розумінні?

— Я не винен, дорогі товариші, що райсанепідстанція така поблажлива до мене...

По залу прокочується полегшене: «А-а-а-а-а...».

— Тихіше, товариші! Тут все ясно... За те, що на директора цукрокомбінату не накладено жодного штрафу, нехай відповідає керівництво санепідстанції. Вважаю, що товариші Козленко і Дяченко цілком заслуговують на прийняття до нашого Клубу.

Голоси із зали: «Вірно! Достойні!».

— То які будуть пропозиції, обрати кагарлицьких товаришів членами-кореспондентами чи дійсними членами Клубу?

— Дійсними членами!

— Отже, ставлю на голосування. Хто за обрання товаришів Козленка і Дяченка дійсними членами Клубу?

Піднімається ліс рук...

Репортаж із засідання Клубу губителів природи вів

В. КИРИЛЕНКО.

Хроніка новин

ТИХІШЕ ЇДЕШ...

У дев'ятнадцятій серії телефільму «20 хвилин із життя наших сусідів» головна героїня чхнула, і лише в середині двадцятої серії їй відповіли «Будьте здорові!».

— А куди поспішати в телевізійних серіалах? — усміхнувся режисер-постановник.

НА ДОПОМОГУ РИБАЛКАМ

Фабрика побутової хімії м. Чорноводська освоїла випуск нового миючого засобу для рибалок. Із його допомогою можна відмити рибу, виловлену в забруднених водоймах.

Черговий хронікер
М. ЄРШОВ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

Без слів.

Без слів.

— А чи не могли би ви дати нам одного казана на трьох?

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

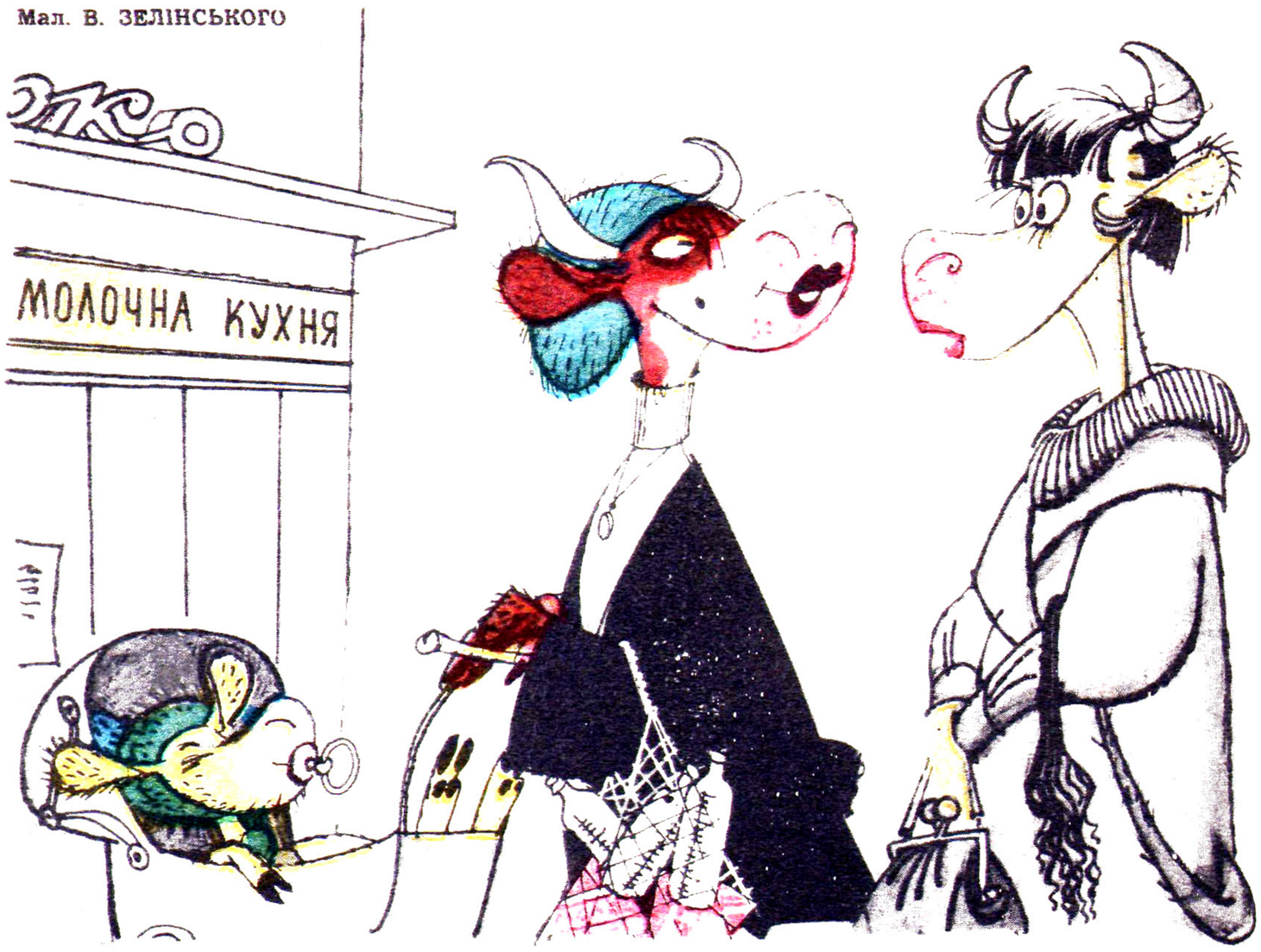

— А я завжди молоко для теляти тут беру, а то форма вимені псується.

ТРЕТІЙ

ГУМОРЕСКА

Алло, це обчислювальний центр? Нам сказали, що ваша електронна сваха може знаходити чоловіків для жінок та жінок для чоловіків. Ні, ні, жінки мені не треба. У мене є товариш... Ну, що ви... Як можна... Та за кого ви нас вважаєте! Нам з товаришем потрібен третій!.. Для чого? Зрозуміло, для бесід... як, про що?! Про взаємну повагу, дружбу, товариство, міжнародне становище. Так ваша машина може підібрати для нас третього?.. А то, знаєте, все попадаються якісь непідходящі... То, як вип'ють, б'ються, то скиглять годинами. А нам потрібен такий третій!.. Значить, можете?.. Так, обидва нежонаті... Що любимо? Та хто ж цю гидоту любить!.. Все. Відповідаю. Любимо портвейн, біле міцне, білу... Шлунки? Шлунки залізні. Пройшли вогонь, воду і червоне міцне. Читати? Що любимо читати? Ми? Ну, ми... Як це... Любимо!.. Все любимо! Ці... О! Романи!.. Що? Вам не зрозуміло? Що вам зрозуміло? Що? Почекати? П'ятдесят вісім секунд? Чекаю...

Так, я біля телефону. Ага! Знайшли? Петю, записуй. Курочкін Іван Петрович. Залізобетонний провулок, шість, квартира чотирнадцять. Велике вам спасибі! Їдемо! Що? По цій адресі зараз їхати не треба?.. Де, де ж він знаходиться? У витверезнику номер сім?..

Володимир КАЗАНЕВСЬКИЙ.

Олівцем по Коропу

Короп — селище міського типу і водночас райцентр — знаходиться у краю, який натхненно опоетизував Олександр Довженко. На чарівному Придесенні. Відомий Короп і тим, що тут народився Микола Іванович Кибальчич — революціонер і винахідник, автор схеми першого літального апарата з реактивним двигуном. Ну, а якщо говорити про весь район, то він славиться невтомно-працьовитими людьми — хліборобами, картоплярами, тваринниками.

Короп дедалі кращає — будується і впорядковується. Але не так стрімко, як інші районні центри Чернігівщини. Тим-то місцеві жителі називають своє селище «перспективним». У ньому, мовляв, усе чи майже все у перспективі.

У перспективі, наприклад, новий Будинок культури. Бо нинішній тулиться у старенькому і тісному приміщенні.

Буде у Коропі і новий кінотеатр. Його от-от розпочнуть будувати.

Бувалі командировочні люди розповіли нам, що такого крихітного, як у Коропі, готелю — на чотири кімнатки з одним рукомийником у коридорі — немає у жодному районному центрі області. Отже, за логікою і готель у перспективі.

Вимальовується перспектива прокласти водопровід. А коли й вона стане реальністю, люди ходитимуть з відрами не до колодязів, а до колонок. У перспективі та вода, очевидно, буде і в бані. Поки що ж її тут обмаль. Як холодної, так і гарячої.

На Коропському льонозаводі у перспективі новий виробничий корпус. На цей об'єкт двічі (у 1971 і 1975 роках) замовляли технічну документацію, за яку заплатили 96 тисяч карбованців. Першу викинули на смітник як застарілу. Над другою ще думають...

У Коропі, можливо, навіть залізниця буде. Точніше, під'їзна колія від станції Алтинівка. Недаремно ж Анатолій Андрійович Махинько, перший секретар райкому партії, та інші керівники району вже не перший рік добиваються, щоб її побудували. Бо вона ж необхідна: район завозить у торговельну мережу товари, будівельні матеріали та інші вантажі автомашинами. Машинами щороку відправляє в колгоспи і радгоспи республіки 25—35 тисяч тонн насіннєвої картоплі. Але завозить і відправляє з перебоями, бо автомашин не вистачає... А дечого через відсутність залізничної колії взагалі не завозять. Скажімо, палива.

Очевидячки, в перспективі щось побудують або добудують на комбінаті побутового обслуговування. Бо нині тут в одній кімнаті співіснують: прокатний пункт, хімчистка, обрядовий салон та бюро транспортних послуг. Співіснують, зрозуміло, не на користь клієнтурі.

Цілком імовірно, просторішою стане редакція районної газети «Нові горизонти», у якій нема де яблуку впасти. А редакційну фотолабораторію тим паче ніде розмістити...

Продавці магазинів «Меблі» і «Дитячий світ» непохитно вірять, що в недалекій перспективі їхні торговельні точки матимуть підсобки і не нагадуватимуть через захаращеність товарами складських приміщень.

Скоро, мабуть, настане той день, коли на автопідприємстві № 24035 спишуть у брухт вантажні автомашини і автобуси, що на ладан дихають, але все ще експлуатуються.

Не виключено, що колись хтось потурбується про долю оригінальної пам'ятки архітектури XVIII століття — Іллінської церкви-фортеці, котра стоїть без даху, вікон та дверей і руйнується під впливом атмосферних опадів. Не можуть, як підказує здоровий глузд, не потурбуватися — пам'ятка ж охороняється державою.

А селищна Рада, як нам здається, потурбується про те, щоб не було обшарпаних, давно не вапнованих будинків і сміттєвих пірамід на деяких комунальних садибах.

І коли усе, про що мовилося вище, буде зроблено, Короп стане гарним, благоустроєним районним центром. Але це ще поки... у перспективі.

З олівцем подорожували, записували і малювали М. ПАЛЬЧИК та В. ГЛИВЕНКО.

Чернігівська область.

З давніх-давен люди мають звичку активно губити речі. Ця звичка дійшла й до нашого цивілізованого часу. Але якщо колись загублену річ вважали втраченою безповоротно («Що з воза впало, те пропало»), то нині — завдяки широкій мережі столів та бюро знахідок — неуважні й забудькуваті люди мають добрі шанси на повернення своїх сумочок, валіз, капелюхів, цуциків, парасольок, сіамських котів, окулярів, футбольних абонементів, свідоцтв про одруження і т. д., і т. д.

Час від часу повідомлення про знайдені речі одержує від своїх читачів і Перець. Причому виявилася цікава закономірність: ці знахідки належать аж ніяк не до категорії речей хатнього вжитку та приватного користування. Як правило, — це — державна власність. Отож мова тут, судячи з усього, мусить іти не про неуважність і забудькуватість, а про нехлюйство та безгосподарність.

Ось чому Перець і вирішив відкрити свій Стіл знахідок. Його філії діють віднині в усіх областях і районах республіки.

Отже, знахідка перша —

ЕЛЕКТРОСТАНЦІЯ В БУР'ЯНАХ

Одного разу мешканець Цюрупинська Іван Євгенович Смирнов прогулювався рідним містом і побачив у бур'янах поблизу території місцевого нерестово-вирощувального господарства іржавий агрегат. Оглянувши його, Іван Євгенович дійшов висновку, що це — автономна аварійна електростанція потужністю сто кіловат. Позаяк працівники господарства, до яких звернувся І. Є. Смирнов, не визнали електростанцію своєю, він повідомив про неї цюрупинській філії перчанського Столу знахідок.

Завідуючий філією журналіст Б. Прищепа енергійно включився у пошуки господарів станції і при допомозі сучасних методів дослідження встановив, що Цюрупинське нерестово-вирощувальне господарство Херсонського рибокомбінату має до неї найбезпосередніше відношення.

Виявляється, господарство придбало електростанцію ще в 1974 році. Два роки вона простояла під відкритим небом, оскільки для неї не було підхожого приміщення, а коли приміщення збудували, то виявилося, що експлуатувати її уже неможливо. По-перше, через тривале невикористання провис вал приводу генератора, а по-друге, невідомі добродії давно поцупили дефіцитні частини.

У зв'язку з цим наприкінці 1977 року головний інженер Херсонського рибокомбінату Ю. Ф. Попов дав керівникам господарства вказівку (усну) викинути електростанцію к бісу і забути про неї. Що негайно й було зроблено. Таким от робом дорогий агрегат потрапив у бур'яни, а бухгалтерські документи на нього щезли, наче їх ніколи й не існувало.

До цього слід додати, що започаткували дану історію в 1974 році М. Я. Кисіль — тодішній керівник господарства та В. К. Клевакін — тодішній головний механік,— а закінчили позаторік новий начальник І. О. Чоломбитько і головний механік І. С. Комаренко.

Справедливості ради треба сказати, що займатися ниньки тією давньою історією І. О. Чоломбитьку та І. С. Комаренку просто ніколи, бо вони заклопотані дуже серйозним питанням: де роздобути вкрай потрібну нерестово-вирощувальному господарству автономну аварійну електростанцію. Тільки, звичайно, діючу.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Знову понесла яйце в чуже гніздо.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ще влітку 1976 року пішла, як то кажуть, в інші світи конячина, що чесно служила людям у Буринському комбінаті комунальних підприємств на Сумщині. Так ото конячини не стало, але зерно буцімто на її годівлю старший бухгалтер комбінату Загинайлов Г. Л. продовжував акуратно виписувати. І робив це не місяць-два, а протягом двох з половиною років. Частину виписаного зерна він забирав для

власних потреб, а частину — продавав. Отож мав зерно, мав ще й живу копійку. Про це до Перця надійшов лист.

Заступник прокурора Сумської області Є. М. Коваленко повідомив, що факти підтвердились. Загинайлова з роботи звільнено. Гроші, незаконно одержані ним, внесено до каси комбінату.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

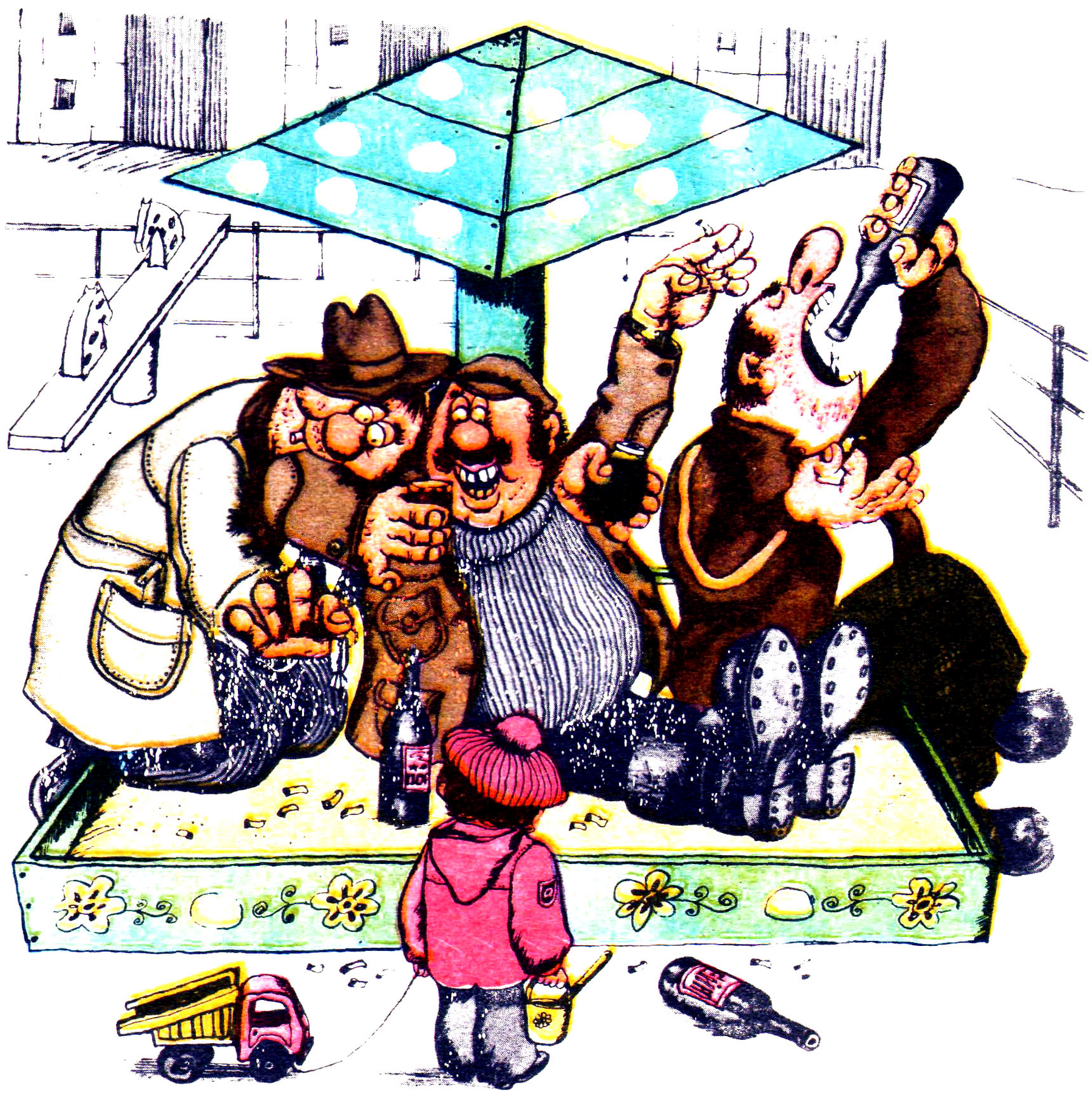

— Іди, іди собі, пацан! Дай нам спокійно дитинство згадати.

Куди ж поділася фарба?

Щиро кажучи, шкода мені цю історію використовувати для фейлетону. Добрий автор, звичайно, створив би на її основі карколомну детективну повість: стільки в ній таємничих моментів, несподіваних поворотів сюжету! Але, подумав собі: поки її розгляднуть у видавництві, поки прочитають рецензенти, відредагують редактори, вичитають коректори, — одне слово, поки детектив побачить білий світ, то останні кінці нашої бувальщини, котрі вже й зараз важко віднайти, тоді зовсім годі буде розшукати.

Тому, поки не пізно, спробую розповісти цю історію просто так, своїми словами.

Прийшов, значить, на львівську базу «Укроптгоспторгу» ревізор КРУ, почав, як у них ведеться, гортати бухгалтерські документи. І мимохідь з'ясував, що база, поміж великого розмаїття товарів, одержала, зокрема, понад дванадцять тонн дефіцитної водоемульсійної та нітроемалевої фарби. Чи тому, що та фарба надто дефіцитна, чи просто з такої собі професійної цікавості, але закортіло ревізорові дізнатися, куди тую фарбу з бази відпустили. Запитав бухгалтерів.

— Хіба ж усе запам'ятаєш? — знизала плечима старший (на правах головного) бухгалтер бази Валентина Василівна Басанець. — Шукайте в документах!

«Може, на складі пам'ятають?» — подумав собі ревізор та й почимчикував туди.

— Та щоб усе пам'ятати, знаєте, яку голову слід мати! — засміявся на повні груди завідуючий складом Богдан Данилович Бервецький. — Знаю лише, що за моїм складом та фарба вже давно не рахується.

— То, можливо, глянете в карточки складського обліку й згадаєте? — запропонував ревізор.

— З великим моїм задоволенням глянув би, але карточок нема, буквально перед вашим приходом знищив їх.

— Але ж їх треба зберігати три роки!

— Знаю, що треба. Але про всяк випадок знищив. Я ж паперової макулатури не збираю, — відбувся дотепом Богдан Данилович.

Ревізор повернувся до бухгалтерії, де, як виявилося, теж про всяк випадок було знищено первісні документи саме на цю партію фарби. І тут заступниця старшої (на правах головної) бухгалтерки Маргарита Миколаївна Медвідь ляснула себе по чолу:

— Йой, люди! Згадала! Справді, списала ту фарбу з підзвіту Бервецького, бо ми ж її повернули на Дрогобицький завод побутової хімії.

Ревізор здивувався: навіщо фарбу, одержану з дніпропетровського заводу, «повертати» дрогобицькому? Але, подумав собі, справа зв'язана з хімією, і тут мало чого нахімічити можуть. І поїхав до Дрогобича. А там, на заводі, зеленого поняття про ту фарбу не мають. Повернувся тоді у бухгалтерію бази та у відчаї заволав:

— Люди добрі! Де ж, врешті-решт, фарба поділася?!

А Валентина Василівна та Маргарита Миколаївна на те посміхаються:

— Хто може знати?! Ви — ревізор, ви й шукайте!

— Але ж ви документи знищили!

— Можливо, й знищили ненароком... Ну й що?!

Ось тут ревізор недвозначно натякнув, що фарбу на чотирнадцять тисяч карбованців просто, вибачайте на слові, вкрали. І ці свої враження виклав у цілком аргументованому акті.

Та поки він писав акта, раптом... (у цій історії, я ж попереджав, було чимало тих «раптом») на базу надходять чотири поштові перекази на десять тисяч карбованців. З письмовим поясненням: це мовляв, за фарбу, котра зникла. І зворотна адреса: Дрогобицький завод побутової хімії. Але заводчани знову пояснили, що переказувати базі гроші їм не було за що, та й взагалі у них із базою усі розрахунки йдуть безготівково, через банк.

Тоді всім стало ясно, що це самі крадії вирішили анонімно відшкодувати частину вартості фарби.

Акт про ці таємничі події на базі було направлено в республіканську контору «Укроптгоспторг». Звідти відрядили до Львова свою комісію, яка стверднила: так, фарбу поцупили. Після чого керуючий конторою Л. В. Грибовський видав гнівний наказ, який починається такою констатацією: «Перевіркою встановлено факти зловживання та с п р о б и розкрадання цінностей на львівській базі...».

Тут я хочу перервати цитату й уголос поділитися з Леонідом Вячеславовичем отаким собі спогадом. У давні-давні часи, коли, пам'ятаєте, у селах ще були коні, знаходилися вряди-годи любителі поцупити їх. І коли, бува, такого аматора ловили на гарячому, то коня відбирали, а злодія дружно, всім селом, лупцювали. І лупцювали, зверніть на це увагу, не за с п р о б у конокрадства, а за саме конокрадство.

Але це між іншим. Бо розумію, що подекуди не люблять у солідних, писаних діловою мовою наказах, називати, як колись от на селі, речі своїми іменами.

Та, попри оцю деталь, наказ — цілком конкретний. Директорові бази А. Й. Ружевичу за послаблення контролю оголошено сувору догану. А хвацьких жінок-бухгалтерів звільнено з роботи за відповідною (41, пункт 1) статтею Кодексу законів про працю УРСР. Директору бази наказано також звільнити інших працівників, причетних до зловживань, зокрема — завідуючого складом Бервецького Б. Д.

Тим же наказом Леонід Вячеславович узяв до уваги, що матеріали про викриті зловживання передано слідчим органам.

Ми теж узяли цей момент до уваги. Та коли поцікавилися, чим то все закінчилося, то раптом (знову, бачите, «раптом») дізналися, що...

Директор бази, у повній відповідності з вказівкою главку, звільнив Бервецького Б. Д. з роботи як такого, що... Але Бервецький Б. Д., який, до речі, свого часу вже був засуджений за розкрадання і тому із законами дещо обізнаний, спочатку пішов собі у відпустку, а коли повернувся, то показав лікарняний листок. Виходило, що саме в час звільнення він хворів. Наказ, таким чином, виявився незаконним. Проконсультувавшись з не дуже досвідченим працівником прокуратури, який поверхово розібрався у справі, директор наказ змінив: наділив Бервецького Б. Д. *суворою доганою та звільнив... за власним бажанням.* А Бервецький Б. Д. буквально через день після такого гонорового звільнення був прийнятий на роботу у госпрозрахунковий магазин львівського тресту «Облжитлопостачторг». І вже не якимось там завідуючим складом, а начальником торговельного відділу.

Згодом, щоправда, прокурор міста, розібравшись глибше, опротестував наказ директора бази, й Бервецького нарешті звільнили як такого, що не викликає довір'я.

Але чи вплинуло це якоюсь мірою на дальше службове просування Бервецького Б. Д., важко сказати. Гадаю, однак, що навряд. Бо ж не вплинув подібний неприємний запис у трудовій книжці на просування по службі його старших колег із бухгалтерії. Так, В. В. Басанець, яка, пригадуємо, працювала старшим (на правах головного) бухгалтером на базі, майже відразу після звільнення була прийнята на посаду вже головного бухгалтера обласного аптекоуправління, а її заступниця М. М. Медвідь так само невдовзі — старшим бухгалтером госпрозрахункового магазину № 4 «Головпостачторгу».

Тобто, фіксуємо, ота фарба, що так таємниче щезла, аж ніяк не забруднила послужних списків усіх трьох, так чи інак причетних до її зникнення. Навіть, як бачите, навпаки.

— Стривайте, нагадає, либонь, уважний читач, — але ж ми разом із Л. В. Грибовським взяли до уваги, що матеріали про фарбу передано слідчим органам. Так, справді було передано. Але слідчі органи попросили проведення докладної ревізії і, зокрема, відновлення знищених документів. Між іншим, і сам Л. В. Грибовський в уже згаданому наказі зажадав відновлення бухгалтерського обліку, причому в місячний термін. І навіть спеціальним пунктом зобов'язав головного бухгалтера республіканської контори тов. Курмешу виїхати до Львова та надати практичну допомогу у відновленні того, що було знищено. Товариш Курмеша до Львова приїхав і на базі був. Але чомусь не допоміг. Згодом приїхала ще одна поважна й велика за складом комісія з республіканської контори. Але й вона не спромоглася відновити документів, за якими кудись потекла дефіцитна фарба.

Ясна річ, знищити документи—тобто спалити їх, утопити або просто зжувати перед обідом — у принципі неважко. Відновити їх важче, тут треба докласти рук. Але зробити це можливо. Якщо, звісно, є відповідна кваліфікація та бажання. Щодо кваліфікації спеціалістів з поважної контори «Укроптгоспторг» особисто в мене, наприклад, сумнівів нема... А от бажання... Але це, гадаю, діло наживне.

Бо в моїй не бухгалтерській голові якось не вкладається, що простим, сказав би, примітивним знищенням бухгалтерських документів можна заплутати людей із здоровим глуздом та безкарно набивати свої кишені державними грішми.

Тому хочеться вірити, що загадково зниклу фарбу усе ж таки буде знайдено. І якщо при тому вона когось із тих, хто так свавільно з нею повівся, й замаже, то в цьому я не бачу великої біди.

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

НЕЗАМІННИЙ

ГУМОРЕСКА

У будинку відпочинку «Світанок» — новина: Єгор Іванович Пальцун подав заяву на розрахунок! Зранку між працівниками будинку відпочинку тільки й розмов:

— Чули?

— Чув... Та не може бути!

— Ій-богу! Кажуть, не спрацювався з новим начальством.

— Піде Пальцун — попомучиться директор!..

А у кабінеті директора будинку відпочинку Федора Федоровича Головні заступник по господарській частині Гаврило Прокопович невдоволено хитає головою:

— Поспішили ви, Федоре Федоровичу, із заявою Пальцуна. Ій-богу, поспішили. Розрахується... а ми лишимось на бобах. Я ж вас попереджав: Пальцун людина гонориста і принципова... І не терпить щонайменших зауважень. А ви йому привселюдно моралі читати... Звичайно, він спалахнув... До речі, ваш попередник Семен Петрович зумів знайти спільну мову з Пальцуном. Як його поважав!.. Було, своєю машиною додому відвозив.

— А я не збираюсь нікого возити! — відрізав Головня.

— Не можна так, Федоре Федоровичу. Такі, як Пальцун, у кожному будинку відпочинку на вагу золота. Відчуває моя душа — будемо ми лікті кусати. Тим паче, зима не за горами...

— Киньте панікувати!

— Ой, згадаєте, Федоре Федоровичу, мої слова! Ви молодий керівник, і вам не доводилось зустрічатись з проблемою: де знайти кочегара?

Володимир ТРІЩУК.

м. Ялта.

ПРО БРАТІВ НАШИХ МЕНШИХ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ми Рекса водимо на уроки художньої гімнастики.
— А я свою Джильду навчаю співам.

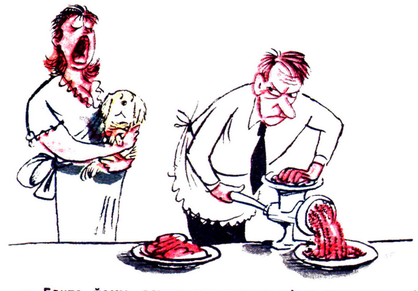

— Бачте, йому важко для песика м'ясо перекрутити! Тобі дай волю, ти б його кістками годував!

САМОПОЖЕРТВА

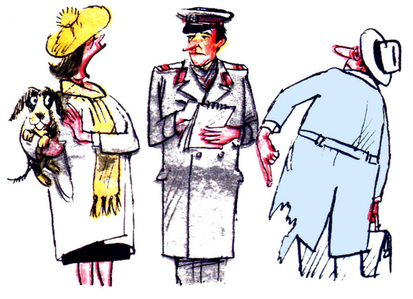

— Товаришу сержант, це не Джек, це — я.

— Відтоді, як я завів цю псину, ми з дружиною ні разу не полаялися: Джері не терпить галасу в хаті.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

БАЧ, НА ЩО НАДІЮТЬСЯ!..

Мовить Надя якось до Микити:
— На коханні однім — не прожити.
— Отакої! Забула ти, Надько:
Крім кохання, в нас є ще твій батько.

Марко МЕЛАМЕД.

РОДИЧ

Комар Слонові промовля
на вухо:
— Я теж із хоботком,
братухо!

Анатолій КЛИЧКОВ.

м. Горлівка
Донецької області.

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ

Лише капусту
Куций добре знав,
Але про мед
Трилогію писав.
Його питають:
— Як це зрозуміть?
А він:
— В гаю
Редактором Ведмідь.

Борис ЧАМЛАЙ.

м. Кіровоград.

ЧУДО ФАУНИ І ФЛОРИ

Не збагну його ніяк.
Та й збагнуть його — проблем:
При підлеглих — він їжак,
При начальстві — хризантема.

Анатолій БАХУТА.

м. Нова Каховка
Херсонської області.

РЕКОРД

Хоча його іще не тренували,
Та все ж рекорд установив Мартин.
Тікав, щоб в секцію не записали, -
І вище всіх плигнув він через тин.

Віталій ГУНЬКО.

СКРИПКА

Коли на скрипці грає Стах,
Аж плаче та в його руках!
Нічого дивного немає:
Бо дуже Стах бездарно грає.

Валерій Олевський.

КІНЬ-НЕРОБА

— Болить нога! —
Жалівся Кінь-нероба.
Побачив батога —
Куди й поділася хвороба.

Борис ТРОФИМЧУК.

НАРОДНІ УСМІШКИ

КОГО БОЯТИСЯ!

Пролунав дзвінок у передпокої, і Петро пішов відчиняти. На порозі стояв сусід.

— А чого це ти, Петре, не питаєш, хто до тебе йде? А раптом — злодій?

— Ну й що, — махнув рукою господар. — Коли моя жінка вдома, то мені вже більше боятися нікого.

Надіслав Георгій ЯКОВЕНКО.

м. Суми.

НАВІЩО!

— Чоловіче, чому це Василь до тебе перестав ходити?

— А навіщо? Він кинув пити.

Надіслала Л. БУШКОВА.

м. Київ.

НУ Й СИНОЧОК!

Дружина докоряє чоловікові:

— Чому, коли моя мати приїжджає до нас, ти нікуди її не поведеш?

— Нема потреби, — відповідає чоловік, — все одно щоразу вона знаходить дорогу назад.

Надіслав М. ТРЕБА.

с. Новокам'янка
Куйбишевського району
Запорізької області.

ЗДАЧІ НЕ БУВАЄ

На попутній машині їдуть до міста кілька пасажирів, а разом із ними — піп.

Біля міста шофер висаджує пасажирів і бере за проїзд гроші. Священик платить карбованця, але водій здачі не дає.

— Не забував здачу давати, сину мій! — нагадує піп.

— У шофера, — пояснює водій, — як і в попа, здачі не буває!

Надіслав М. ЮШКО.

с. Волошино.
Мілєровського району
Ростовської області.

СИЛА ЗВИЧКИ

Дружина, дивлячись крізь вікно, задумливо каже:

— Дощ іде.

Чоловік не відриваючись від газети:

— Скажи, що мене немає вдома.

МОЖЕ БУТИ

Двоє службовців нудьгують за робочим столом.

— Ви щось сказали? — раптом стрепенувся один.

— Я? — здвигнувся інший. — Може бути, колего. Але це не має ніякого значення.

Надіслав А. СЕМЕНОВ.

м. Вільнянськ,
Запорізька область.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

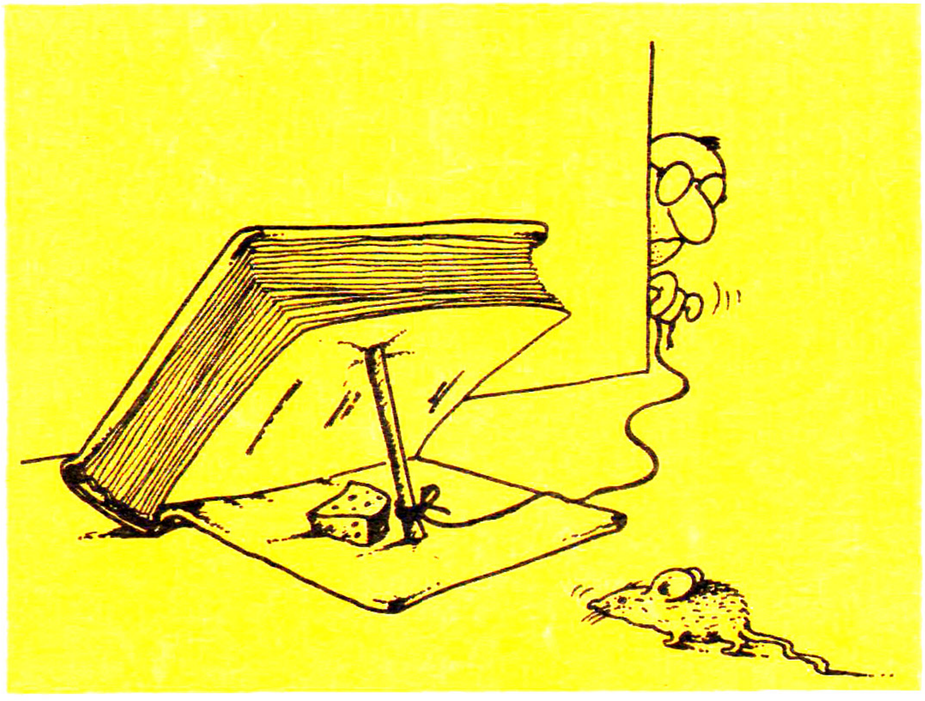

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

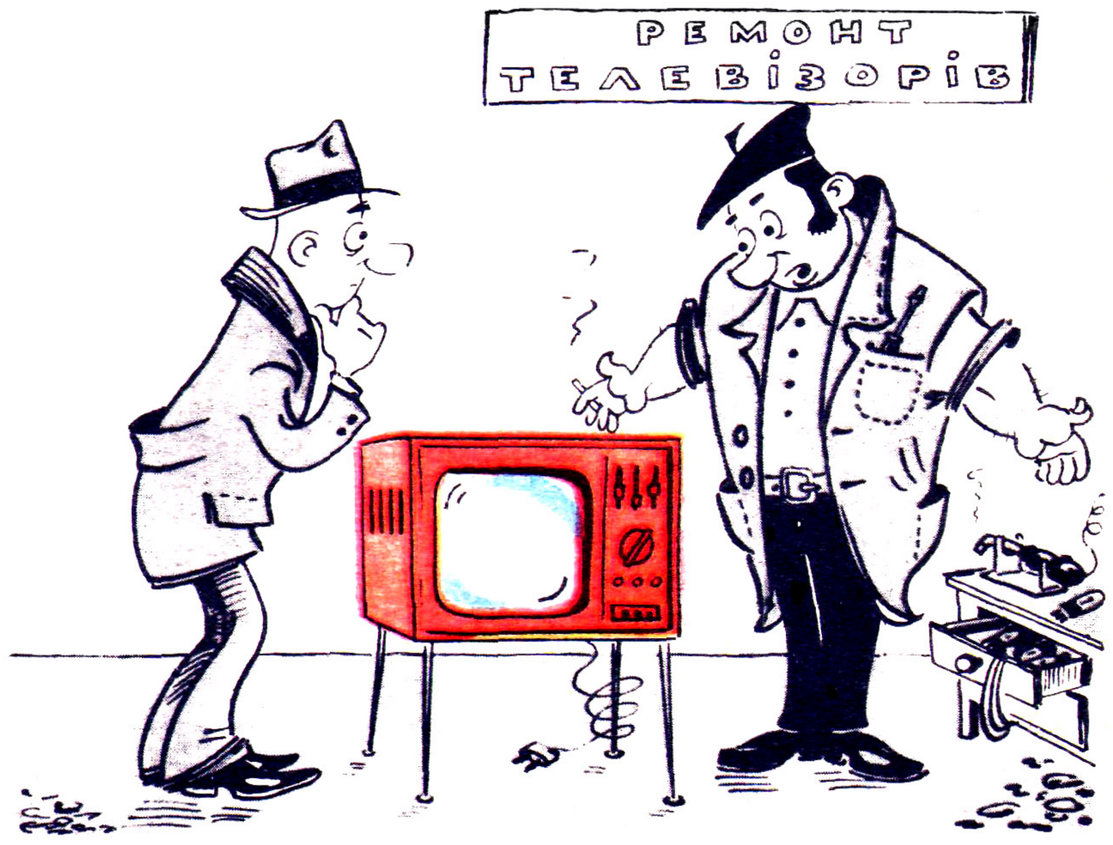

— Балакати буде, а іншого я не гарантую.

ТАК «ЗНАЧИТЬСЯ» ЧИ НЕ «ЗНАЧИТЬСЯ»?

У Вінниці, на вулиці Добролюбова, 26 стоїть будинок. В одній половині цього будинку проживає пенсіонерка П. М. Анисимова, у другій — буфетниця Н. Т. Камінська.

Кілька років тому Н. Т. Камінській захотілося розширити свої житлові володіння. Що вона й зробила. Зруйнувала частину оселі П. М. Анисимової, заодно прихопила й шмат її присадибної ділянки, збудувала собі веранду та інше.

Тепер до половини хати П. М. Анисимової ні під'їхати, ні пройти. Та й від тих «реставраційних робіт» Н. Т. Камінської у бабусі Анисимової і покрівля протікає, і стіна валиться.

Пенсіонерка оскаржила незаконні дії сусідки. Заступник голови Ленінської райради м. Вінниці В. І. Король визнав скаргу Анисимової справедливою. І навіть пообіцяв «вжити заходів». Завідуючий райкомунгоспом А. Г. Яловенко також визнав, що Анисимова П. М. має рацію, проте скаргу її перефутболив на розгляд адмінкомісії райвиконкому. А голова адмінкомісії Ю. Г. Бондаренко заявив, що, згідно з документами за 1977 р., «справа Н. Т. Камінської не значиться»...

Отакої.

Цікаво, чи «значиться» у вищепоіменованих вінницьких керівних товаришів відповідальність за довірену їм справу?

І. ВАСЬПЕТРОВИЧ.

м. Вінниця.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

РУШНИК — двигун.
ПИЛЮКА — дуже велика пилка.
СПОЛУЧНИК — телефон.
ПІДМЕТ — двірник.
ПРИСУДОК — вирок суду.

М. МАТЮШЕНКО.

РОМАНТИК — письменник.
НОТАЦІЯ — музичний твір.
СВИНЕЦЬ — кабан.
ГОНОРАР — людина з гонором.
НОЖИЦІ — панчохи.
БУДЯК — днювальний.
СТЕРНЯ — учнівська гумка.
КУРЧА — учень, який палить сигарети.

І. МАЛАХОВ, О. ПЕТРЕНКО, А. ПЕТРОВ, Я. ПОЛІЩУК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як би ви себе почували, шановний читачу, якби з путівкою в руках у визначений час прибули до санаторію, а там вас, як кажуть, одразу ж накрили мокрим рядном: місць немає і не буде, отож по цій мові бувайте здорові! Звичайно, ваш радісний настрій розвіявся б в одну мить. Так трапилося і з інвалідом Великої Вітчизняної війни Цвєтновим Б. С. із Миколаївщини, коли він, отримавши путівку, приїхав на початку січня цього року до Миргородського санаторію.

Скаргу, з якою звернувся до Перця тов. Цвєтнов, було перевірено у Міністерстві соціального забезпечення УРСР. Як повідомив заступник міністра В. М. Демидов, через недогляд і халатність окремих працівників міністерства на січень 1979 року дійсно було видано путівки понад норму, в зв'язку з чим група інвалідів не змогла пройти курсу санаторного лікування.

Винних у цьому покарано: наказом міністра начальника відділу Локтіонова І. П. звільнено з роботи; начальникам управлінь Карнауху В. А., Яковенко Д. М. оголошено догани.

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО

З НОВИХ БАЙОК

ЯК ЧЕРЕПАХА ЧЕРЕПИЦЮ РОБИЛА

Дощове видалося літо, й дашки над хатинами лісових мешканців, — у кого домівка під соломою, у кого під очеретом, — почали протікати. Відтак ухвалила вся мокра громада: час уже, як у людей, замінити ті нетривкі матеріали черепицею, воно ж бо й для ока любіше, і, головне, — на довгий вік.

Сказано — зроблено. Вибрали місце в яру на глиниську, гуртом піч змурували, а порядкувати виробництвом призначили Черепаху. Трохи вайлувата, зате хто ще в покрівельному ремеслі може похвалитися таким взірцем якості, що дорівнював би її панциреві!

Але минув тиждень, минув другий — нема черепиці.

— Чому продукції не даєш? — питають Черепаху.

— Та ви, — відказує, — роздивіться, яка тут глина... Хіба з цієї глини щось путнє вийде?

Роздивились, лапами пом'яли: мо' й справді не та, фахівцеві видніш. Миттю став до діла вправний копач Борсук, видобув з глибини іншої, кращої. Працюй, Черепахо!

А черепиці знову нема й нема.

— У чім, — питають, — ще заковика?

— Формувати, — бідкається, — важко, сили робочої бракує.

Сам Ведьмідь, незважаючи на своє ведмеже становище, зголосився у підсобники, від рання до смеркання ліпив глиняні плескачі. Потім з'ясувалося, що піч кепсько випалює, — й роздмухувати вогонь приставили Вепра.

Та продукції однаково не було.

І аж тоді простакуватий Заєць висловив думку, яка потай бентежила всіх:

— Братці! А вона ж, Черепаха, коли ми мокнемо, голову під панцир — і хай каміння з неба падає. На біса їй черепиця?..

ШПАЧОК-ОРЛОЗНАВЕЦЬ

Метний перспективний Шпачок захистив у інституті птахознавства дисертацію на тему «Орли. Чому вони вигибають». Підсумовуючи надзьобане з наукових джерел, він дійшов таких висновків: Орли, безумовно, доточили б собі віку й навіть нечувано розмножились, якби, по-перше, — нижче літали, по-друге, — трималися зграї, і по-третє, — мостили гнізда не на диких скелях, а в затишних шпаківнях.

Може, той Шпачок і має рацію, — тільки навряд чи стане це в пригоді Орлам.

УЧЕНИЙ ІНДИК

Індик страх як любить похизуватися вченим слівцем. Оце наклюється, бува, чого вже там господиня сипне, підгарля випне та й загелгоче на подив малограмотним Курям:

— Калорійний, ге-ге, раціон, кажу вам, колежанки, компонентно!

Іншим разом пір'я настовбурчить, землю кігтями оре й пояснює зацікавленим:

— Це в мене, ге-ге, генеральська репетиція перед боєм, провчу сьогодні Явдошчиного окопанта.

Надвечір, коли Кури лаштуються спочивати в курнику, він каже:

— Пора, мабуть, і мені до свого індикатора...

Нам із вами просто: зазирнув у словник і вже знаєш, що воно за штука — індикатор. А в Курей цієї можливості нема, для них Індик — то таки розумака!

ПЕРЧЕНЯ

КИСЛІ ВИШНІ

Маленька Оксаночка їсть вишні. Підходить Петрик:

— Оксаночко, дай і мені трохи вишень.

— Та вони недобрі, кислі.

— А чого ж ти їси?

— А мені добрі.

А. ЛЕВЧЕНКО.

ЗАЙЧАТКА І ХЛОПЧАТКО

Ой, сидіть-мовчіть, зайчата,
Бо по стежці через луг
Тихо-тихо йде хлопчатко,
Озирається навкруг.

Вчує шелест і до тата,
До комбайна побіжить.
Буде голосно кричати:
— Тату, в лузі вовк сидить.

Страшно клацає зубами —
Довелось віддать обід,
Той, що ніс тобі від мами...
Вовк іще гарчав услід.

Отаке на світі лихо
Може бути в літній день.
Тож сидіть, зайчатка, тихо —
Боягуз по стежці йде.

Анатолій ЛАСТОВЕЦЬКИЙ.

КИЦЯ І НАСТУСЯ

Поглядає киця ласо
На сметанку і ковбаси,
Треться шубкою об ніжку,
Нявка жалісно і ніжно.
Каже татові Настуся:
— Пожалій її, татусю,
Дай ковбаски їй
шматочок
Чи сметанки хоч
ковточок.
Бо хіба не бачиш ти,
Як вона старається,
Скільки в неї нявкоти
Дарма витрачається!

Роман ЮЗВА.

БУДИЛЬНИК

Завела будильник мама,
Щоб збудив мене він рано:
«Дз-з! Дз-з!»
Я розплющив одне око
Та й поклав будильник
боком:
«Дз-з! Дз-з!»
Ой! Від муки отакої
Я — в подушку головою...
«Дз-з! Дз-з!»
Глянув — сонце вище хати,
І лоскоче муха п'яти:
«Дз-з! Дз-з!»

Тамара ЖУРБА.

ВИХОВАТЕЛЬ

— Ти як виделку держиш? —
Питає строгий Вова.
Мовчить на те Оксанка —
Ні слова, ні півслова.
Аж ось заговорила:
— Неправильно? Дивак!
Виделку навіть мама
Тримає тільки так!
Та Вова й тут знайшовся —
Продовжив свій урок:
— Так мама ж не ходила,
Мабуть, у дитсадок!

Олександр БРОДСЬКИЙ.

Загадка Перченятка

ЖАБЧИНІ РАХУНКИ

Стала жабка
Біля хати
Комариків рахувати.
Лічить, лічить,
Мов співа:
— Ква... ква... ква...
Ква... ква.
До п'яти
Злічила лише,
А сказала —
Вдвічі
Більше...
І вона була права.
В неї ж
«Ква» —
Це значить:
«Два»!

Олександр ДЗЯТКО.

ВІДПЛАТИВ

Цілу нічку
Жабки
стрекотали
Чорногузу
Спати не давали.
А тому
Сердитий чорногуз
Вранці
Половив їх
у картуз!

Аркадій МУЗИЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

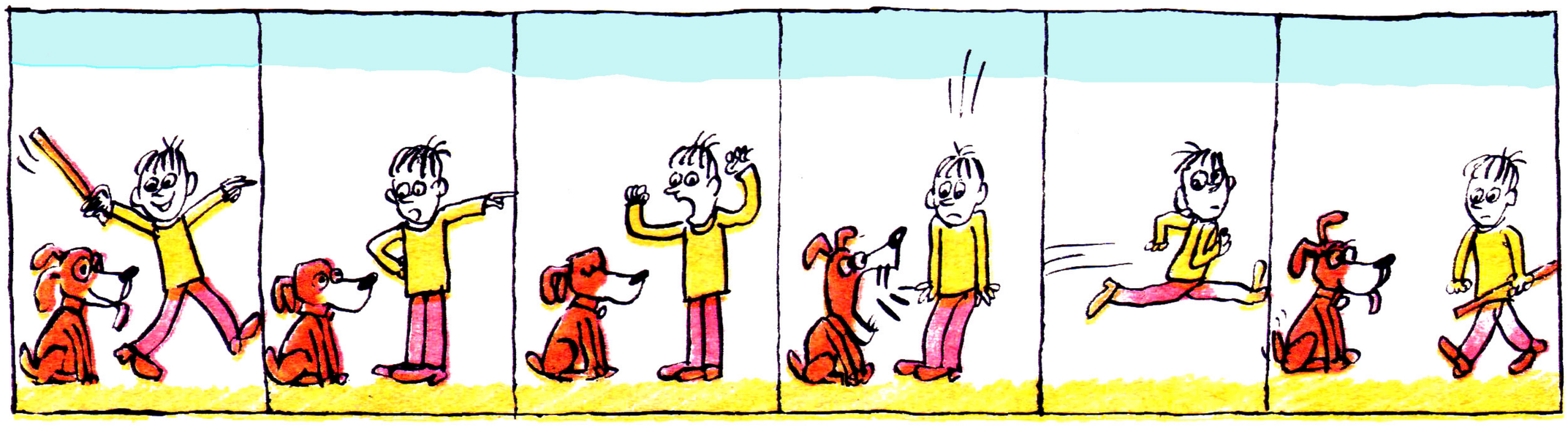

НОТАТКИ ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

ПАН ПРОФЕСОР ПРОСВІЩАЮТЬ

Це стало просто нестерпним: щоразу, як тільки який-небудь відповідальний політичний діяч Сполучених Штатів починає розводити балачки про права людини, дев'ять мільйонів латиноамериканців, що проживають у США, вважають, що мовиться про них і що нарешті їхнє життя поверне на краще. Такі помилкові погляди спричиняються до того, що латиноамериканці починають демонструвати, вимагати для себе роботи, расового рівноправ'я, однакової оплати за однакову роботу, соціального забезпечення, можливості одержати освіту і ще багато чого іншого.

У Вашінгтоні, правду кажучи, охоче поклали б край балачкам про «права людини», якби то не був товар на експорт, призначений для інших країн, а зовсім не для домашнього вжитку. Дуже там незадоволені тим, що латиноамериканці чомусь не розуміють цієї тонкої обставини і міркують надто вже примітивно, спрощено.

Таємницю нелогічної поведінки латиноамериканців нарешті-таки розгадали. Зробив це професор Гарсія Мазас. Він указав, що відхилення мислення латиноамериканців від норм американського мислення грунтується лише на їх поганому знанні англійської мови. Тому-то професор і задумав просвітити непросвіщених. Оскільки ж 25 процентів мешканців в'язниць у штаті Нью-Йорк становлять пуерторіканці та мексіканці, і, таким чином, найбільш компактні колективи латиноамериканців зосереджені саме там, то професор вважав за логічне розпочати свою просвітительську діяльність у в'язницях.

Звичайно, наявність належної аудиторії (а в даному разі, як бачимо, є не тільки потрібна кількість слухачів, а й стале приміщення) полегшує роботу новоявленого просвітителя.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

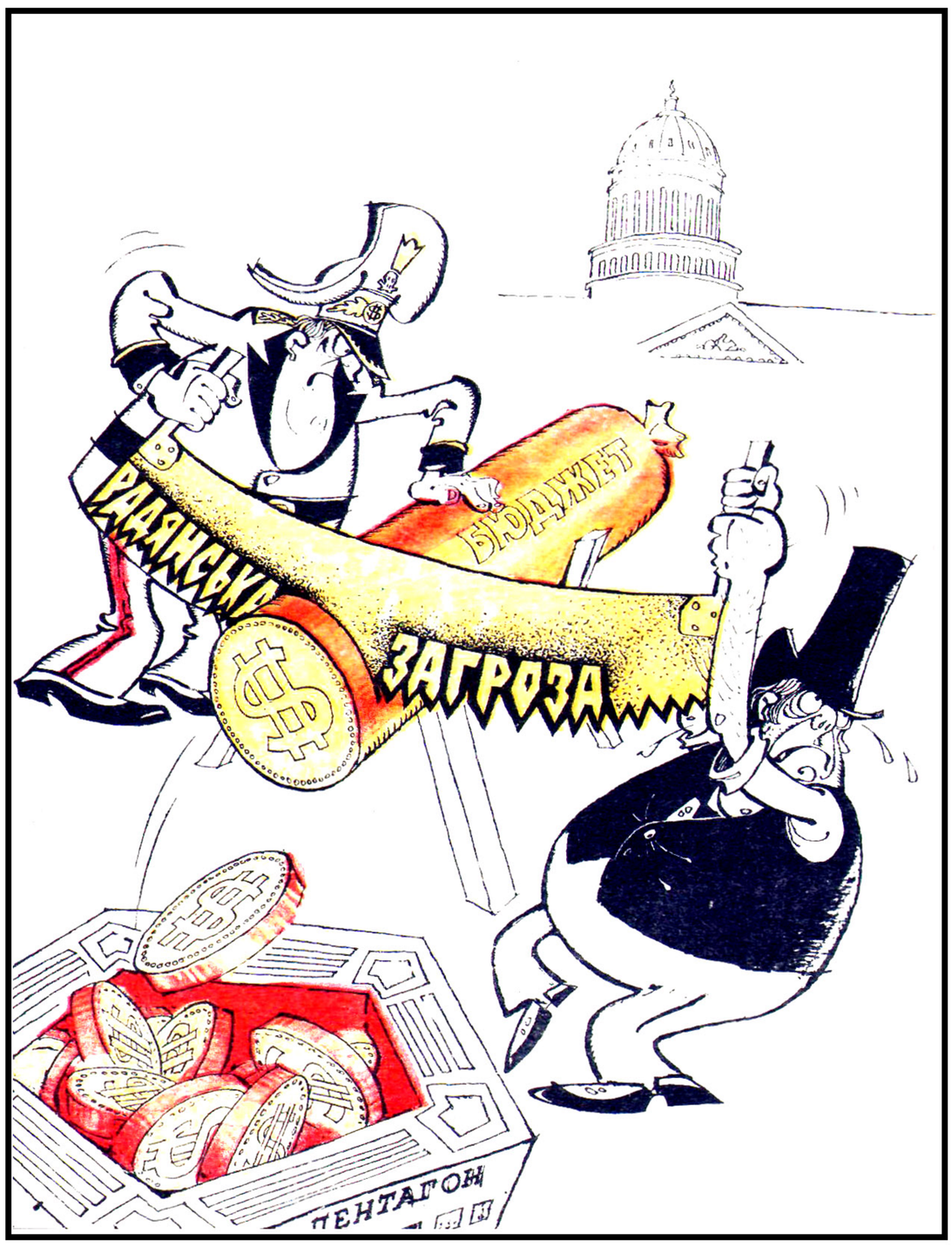

Улюблений ріжучий інструмент військово-промислового комплексу США.

ХИТРОМУДРА НАУКА СОЦІОЛОГІЯ

Ким би ви радше хотіли бути: єпіскопом чи полковником! Чи охоче ви малюєте плани будинків!.. На ці та ще на 75 подібних *запитань повинна була відповісти* Нікола Вільсон із англійського міста Хов, коли звернулася до дирекції залізниці, сподіваючись влаштуватися на місце прибиральниці.

Нікола не справилася з тим тестовим витвором занадто вже мудрої *соціології, не витримала іспиту* і потім скаржилася: «Про мітлу та скребачку ніхто мене не питав».

ПОРА БРАТИСЯ ЗА ПОЛІТИКУ...

«Нам потрібен жіночий бос у Білому домі!» — заявила Марго Сент-Джеймс під бурхливі оплески кількох тисяч жінок «легкої поведінки», які зібралися на свій бал у передмісті Сан-Франціско. Колишня власниця «будинку побачень» Марго Сент-Джеймс навіть намітила жіночу кандидатуру на пост президента Сполучених Штатів Америки — саму себе. Своїми виступами вона уже розпочала кампанію по наступних президентських виборах.

Марго нічого турбуватися про свої права людини: жінці її професії навряд чи хто в США рота закриє.

ЗГІДНО З РОЗЦІНКАМИ

Чимало жінок і дівчат у Західному Берліні мають свою ціну в буквальному розумінні. Коли якийсь іноземець (здебільшого так званий гостьовий робітник) хоче набути прав громадянства в Західному Берліні, то йому навряд чи вдасться зробити це, не взявши фіктивного шлюбу із постійною жителькою цього міста. Та процедура обходиться йому в кілька тисяч марок. Ціна «дружин» залежить від індивідуальних здібностей жінки і її уміння торгуватися.

А ДІАГНОЗ БУВ ТОЧНИЙ...

Сталося це в італійському місті Неаполі. П'ятнадцять чоловік вночі непомітно пробралися у вільні палати на другому поверсі однієї з тамтешніх лікарень, повикидали у вікна свій одяг і полягали у ліжка. Коли туди прибіг черговий лікар, то побачив, що над кожним ліжком уже висіла табличка із діагнозом: «Хронічне безробіття».

Викликана на допомогу поліція швидко підняла «хворих» із ліжок і з лікарні відпровадила у буцегарню за грати. Їх звинуватили у симуляції. А тим часом безробіття ж вони не симулювали!

УСЕ ДОБРЕ, АЛЕ...

«Це дуже приємно — мати під старість у себе вдома добре вихованих дітей», — каже швед Адольф Персон. Його дочка займається домашнім господарством, молодший син дбає про все інше. Що його діти виховані справді добре, Адольф Персон мав час переконатися: молодшому синові 65 років, дочці 80, а самому батькові — 104. Лише одним незадоволений пан Персон: уже давненько дочка перестала давати йому традиційну ранкову чарку горілки.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

— Мені б, Анатолію Микитовичу, довідочку... — частенько просив хтось із односельців завідуючого Гурівською дільничною ветеринарною лікарнею А. М. Жиденка.

— Гадаєте, довідку просто написати? Ні... І час потрібен, і зусилля... — тягнув той. І тягнув, аж доки йому не давали хабара або не ставили могорича.

Одне слово, почував себе А. М. Жиденко на посаді завідуючого, мов риба у воді. Дійшло навіть до того, що перевіз з ветлікарні додому холодильник, почав використовувати державну автомашину, наче власну...

Про це й написали у листі до редакції жителі села Гурівки. Як повідомив заступник начальника Кіровоградського обласного управління сільського господарства Ю. М. Лисенко, факти підтвердилися. За зловживання службовим становищем та хабарництво А. М. Жиденка з посади завідуючого звільнено.

ДЛЯ ПОЧАТКУ — НЕПОГАНО

УСМІШКА

Невеличке село Пилипковичі сполошилося. Одного дня сюди хмарою насунули незнайомі люди. Неголені і патлаті чоловіки враз отаборилися біля колгоспного ставу.

І почалося...

Спочатку бабахкало. Та так, що вилітали з вікон шибки, старенькі бабусі хрестилися, а дітвора з криками «Ура-а-а!» мчала до ставу. Потім вода стала підніматися вище дерев, оббризкуючи багнюкою все навкруги. Летіли вгору карасі, коропи, лини, бубирі і навіть жаби.

Бабахкало аж до вечора...

Нарешті чоловік у коричневому береті дав відбій і, оглянувшись навкруги, захоплено вигукнув: «Здається, для початку — непогано. А тепер їдемо в село Рибальське».

...Зйомки кінофільму про браконьєрів продовжувались.

Святослав КРИНИЦЬКИЙ.
с. Болотниця
Народицького району
Житомирської області.

МИМОХІДЬ

(Іронічні двовірші)

ПРИЧИНА! НАСЛІДОК!

Попід іржею, що всуціль покрила ніж,
Виднієть ся: «Сім раз відмір, один відріж»...

НА ПРЕМ'ЄРІ КОМЕДІЇ

«Сміється той, хто...»
Якщо брати в цьому плані,
Всіх автор пересидів і — сміявсь останній!

ПРОСТІШЕ ПРОСТОГО

Літа, йдучи, й немудрих мудрості навчають.
Як саме? А вже тим одним, що не вертають...

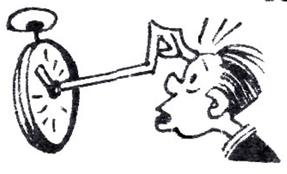

МІНІ-БАЙКА

...А щойно слово Суд Удаву дав,
Удав удав, що він, бач, не Удав.

ПРОЧИТАВШИ ПОЗДОРОВНУ ЛИСТІВКУ

Спасибі! Та... друже мій, зич мені щастя на будень.
Свята ми якось перебудем...

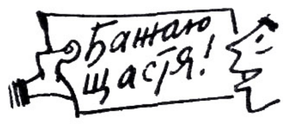

ПРОСТО КАЛАМБУР

Самсон спитав крізь сон — Це ти?
Сам Сон?
А Сон: — Ну, сам, ну, Сон... Спи, спи, Самсон!..

МАЙЖЕ «СХІДНИЙ» БЕЙТ

Не бійся, що твердим назвуть горіхом,
Ти бійся, щоб пустим не буть горіхом!

Наум ТИХИЙ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

На згадку про гори.

ФРАЗЕОЛОГІЧНИЙ СЛОВНИК ПЕРЦЯ

З ВЕЛИКОЮ ПРИЄМНІСТЮ...

..написав би подяку дирекції Хотинського хлібозаводу, що на Сумщині, вчитель із с. Юнаківки Сумського району т. Кудояр Л. М. Якби завод випікав якісний хліб. Оскільки ж у хлібобулочних виробах згаданого підприємства раз у раз з'являються різноманітні сторонні предмети — папір, нитки тощо — то тут, як кажуть, не до панегіриків. І замість подяки з'явилася скарга.

Цілком логічно.

ЗНАТИ НАЗУБОК...

...технологію фарбування одягу мали б спеціалісти Вінницької фабрики хімчистки. Та, напевне, у цих знаннях є істотні прогалини. Принаймні, зданий 29 травня 1978 року працівником Іллінецького радгоспу-технікуму т. Гоїком Д. Ф. кожух на фабриці «переварили» так, що від нього лишилась сама назва. Замовникові намагаються повернути чортій-що. А він не бере.

І правильно робить.

КОСА НА КАМІНЬ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ну й сусідку бог послав: я биту годину кричала, та так і не перекричала її.

ДРУЖЕ ПЕРО!

Кажуть, що звичка — друга натура. Ми, жителі Дарниці, які користуються трамваями двадцять другого і тридцять першого маршрутів, щоранку за звичкою приходимо, на те місце, де раніше була зупинка «Містечко», і тільки тоді згадуємо, що її з ініціативи трамвайно-тролейбусного управління перенесено на інше місце. А точніше — скасовано зовсім.

Ми звикли до того, що місця трамвайних зупинок обираються так, щоб людям було і зручно, і безпечно. Раніше мали ми і зручність, і безпеку. Тепер же нам і чимчикувати доводиться чималенько, і ризикувати, бо, щоб дістатися до зупинки, треба, окрім усього, перейти вулицю, по якій безперервно суне автомототранспорт. Тим, у кого ноги молоді та прудкі, ще півбіди, а от людям похилого віку таке нововведення вилазить боком.

В. КУЧЕРЕНКО.

м. Київ.

Знаєш, коли востаннє пролунала фраза «Іди туди, не знаю куди»? У другій половині листопада минулого року. І пророк її не казковий персонаж, а конкретний громадянин — директор Будинецького заводу мінеральних вод Р. С. Байдук. Пророк, відправляючи на залізничну станцію Чернівці-Центральна вагон мінеральної води «Буковинська».

З документів, правда, випливало, що адресована вода дорресторану, але, як тільки вагон № 9677001 прибув до Чернівців, слідом прилетіла телеграма, в якій вказувався новий адресат — міськхарчоторг. Оскільки такої організації в місті не виявилося, Р. С. Байдук вирішив згодом сплавити мінводу відділу робітничого постачання Чернівецького лісокомбінату. Ті відмовилися, бо і товару не замовляли, і до приймання такої кількості води не були готові.

Захоплення директора казковими ситуаціями дорого обійшлося заводу мінеральних вод. Поки Р. С. Байдук адресував вагон «туди, не знаю куди», той простояв 383 години, за що підприємство сплатило 558 карбованців штрафу. Воістину вийшло, що мінеральна водичка стала дорожчою за живу воду.

Т. ПАСТУЩАК.

м. Чернівці.

Допоможи нам розв'язати одну суперечку. Сімнадцятого січня (зверни, будь ласка, увагу на дату) купили ми кілька пляшок «Жигулівського» і «Слов'янського» пива виробництва Буського пивзаводу, що підпорядкований Львівському виробничому об'єднанню пиво-безалкогольної промисловості «Колос». На одній етикетці вказано, що «Жигулівське» виготовлене 23 січня, на другій — 21 лютого, а пляшка — «Слов'янського», виходило, дісталася нам уже в березні. Отут ми й засперечалися. Одні стверджували, ніби це завод працює так ударно, що випереджає час. По «Жигулівському», мовляв, він уже лютого досяг, по «Слов'янському» — давно весну стрічає. А інші вважали, що ми маємо справу з елементарним нехлюйством.

Хто ж правий?

М. СУПРОВИЧ, М. АЛЕКСЄЙЧУК, В. КОРЖЕНІВСЬКИЙ та інші (усього вісім підписів).

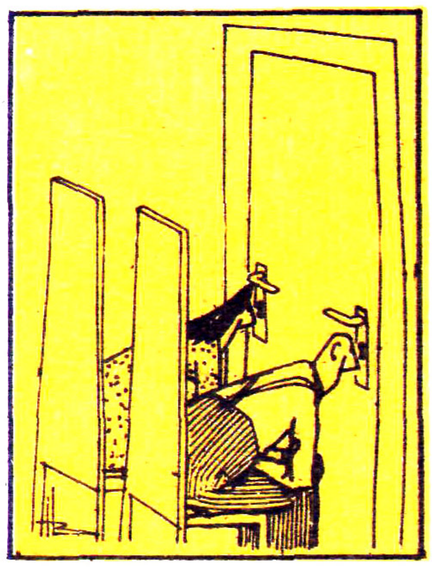

Без слів.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «УРЗІКА» — Бухарест, «Павлиха» — Любляна, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «Карузеля» — Лодзь, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «РОГАЧ» — Братіслава.

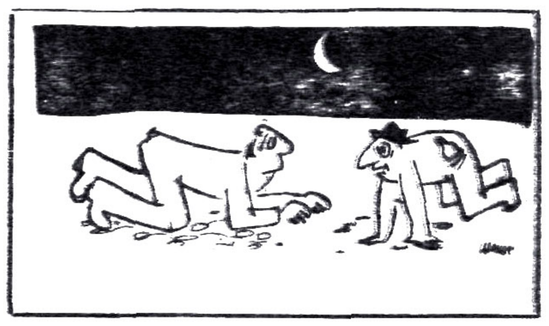

— Ви теж шукаєте ключі?
— Ні, свою квартиру.

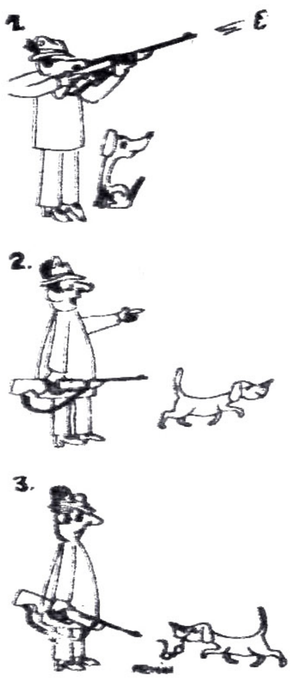

Розумний пес.

ПРИВІД

Молода жінка до чоловіка:

— Тобі сподобався обід, який я сьогодні приготувала?

— Дивуюся, чому ти знову шукаєш привід для сварки?

●

БУРЯ

— Видно, сьогодні вночі знову буде буря, — каже чоловік жінці.

— Як рано прийдеш, то не буде, — жінка на те.

●

ШЕФ

Шеф робить зауваження молодому працівникові:

— Коли не заходжу до вашої кімнати, ви завжди нічого не робите. Чому це так?

— А тому, що дуже тихо заходите.

ПОЛЬСЬКІ СМІШИНКИ

●

ЗАПЕКЛИЙ РИБАЛКА

Один рибалка збирається на річку. Жінка до нього й каже:

— Дивно, що ти сьогодні вирішив порибалити. Адже понеділок — нещасливий день.

— То й добре! Може рибі також не пощастить...

У РЕСТОРАНІ

— Я не можу їсти цієї бурди, — скаржиться відвідувач. — Прошу покликати директора ресторану.

— А для чого? — питає флегматично офіціант. — Він її також не їстиме.

●

ЛІКАР І ПАЦІЄНТКА

— Ваш чоловік страждає нервовою депресією, йому потрібна абсолютна тиша і спокій.

— Лікарю, я йому це тверджу сто разів на день.

Переклав з польської
М. ПРОКОПЧУК.

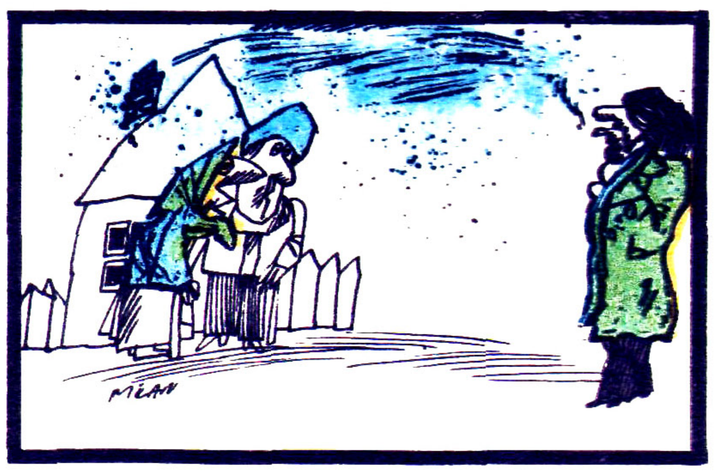

— До нас онук іде, мабуть, сьогодні пенсію принесуть.

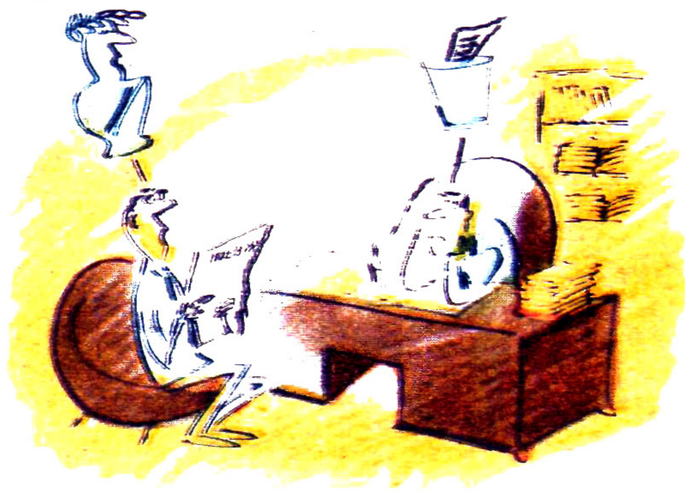

У кожного своя думка.

— Погана ознака — ми не зможемо розлучитися.

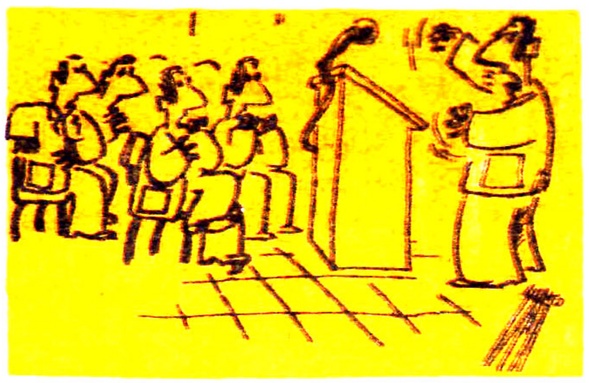

— Шановні, сьогодні це вже п`яті збори, на яких ми твердимо, що треба працювати, працювати, працювати...

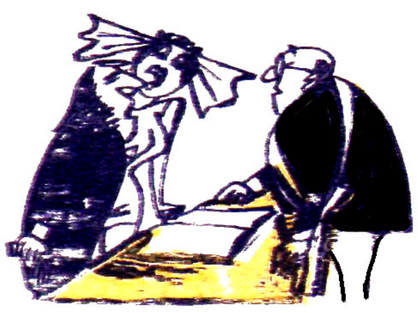

— Отут прошу поставити свій підпис.

— А навіщо? Хіба мало мого слова.

Страшне перо че в гусака...

«Я сама його сфотографірувала і через 3 дні зробила. Він довго лежав під стеклом у касира, а потім сховала у свій шкаф. А оце, буквально неділю була ревізор з Чернігіва. Витрусили вашого директора, і ще даже сказали, що калим.

Та що хоч нас і виніть, ну ми тут не винуваті, а ваш директор вже пішов у Чернігів з відходами фотоматеріалу».

(З пояснення фотографа з ательє).

Надіслав В. ВЕРБИЦЬКИЙ.

* * *

«Продаю хату на дві половини. Мається садок, льох, взагалі двір що треба — хоч свині тримай.

Питати того Василя, що з жінкою бився, після роботи щодня».

(Об'ява).

Надіслав О. ЛУГАНЦЕВ.

* * *

«Водії пасажирської служби які не виконали план і недодали до плану тягнуть наше АТП на криву в низ».

(З оголошення).

Надіслав М. ДАНИЛЮК.

* * *

«Намагаючись вигнати лося з свого двору Бугаєнко І.П. вдарив його копитом».

Надіслав М. РОГОЗА.

* * *

«Об`ява

«Сьогодні в клубі будуть танці.
Початок — када стемніє».

Повідомила М. НЕТРЕБА.

* * *

«... В нашому дитячому садочку діти взагалі не нашого проізводства».

(Із скарги).

Надіслав О. ЧУБОК.

* * *

«В 1978 році виростити не менше одного поста відмінної охорони і чотирьох відмінників охорони».

(Із зобов`зання).

Надіслав А. М. ЛУБЕНСЬКИЙ.

* * *

«УРСР
БЕРЕЗНІВСЬКИЙ РАЙПОБУТКОМБІНАТ
РОВЕНСЬКОГО ОБЛПОБУТУПРАВЛІННЯ
Назва виробу. Труси дитячі
Розмір 50 ріст I».

(З ярлика).

Надіслав НОВИКОВ.

* * *

«П`яний лежав ногами в бік півдня, хропів і весь час хотів закинути одну ногу на схід».

(З пояснення свідка).

Надіслав М. ДУБОВ.

* * *

«Прошу врізать мене в водопровід, так як у мене немає води».

(Із заяви).

Надіслала Т. В. ШАПОВАЛОВА.

Літературні пародії

ГОРЛАСТИЙ ДАР

Я схаменувся — ще почують люди
і полетять гіркі слова огуди:
— Чого б то він, мовчун, та розкричавсь?
Але так гучно жив навколо час,
що я махнув на вигуки рукою,
і, втішений рішучістю такою,
полинув голос — лунко, ніби грім.
І був той голос голосом моїм.
(В. Березинський, із щоквартальника «Поезія», 1977/1).

Полинув регіт — лунко, ніби грім...
і я замовк над витвором своїм,
бо що мій крик у гуркоті огуди —
коли над віршем так сміються люди?
В горлянці дерло — всмак не
накричавсь.
Але так гучно жив навколо час,
що на огуду я махнув рукою
і, втішений рішучістю такою,
знов загорлав, неначе на пожар...
І був той крик — мій поетичний дар.

Богдан ВЕРЕС.

ВІРШУЙ-БО МОВЧКИ

Дай пісні крил до злету!
...То пісня в вічність полетить.
...І чую в серці пісні свіжий проріст...
...Несу їм пісню, що вночі творив...
...Моя майбутня пісня.
...Співають щастям переможним...
(Петро ВЛАСЮК, із збірки «Хлібодарський рід»).

Співаю щастям переможним
Рядки і строфи аж до сліз,
Звучить у мене в слові кожнім
Безперестанний... вокаліз.

Мої домашні з того співу
Уже знесилені украй:
— Зніми з нас кару наджахливу,
Віршуй-бо мовчки,
не співай!

Сергій АНДРІЙКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

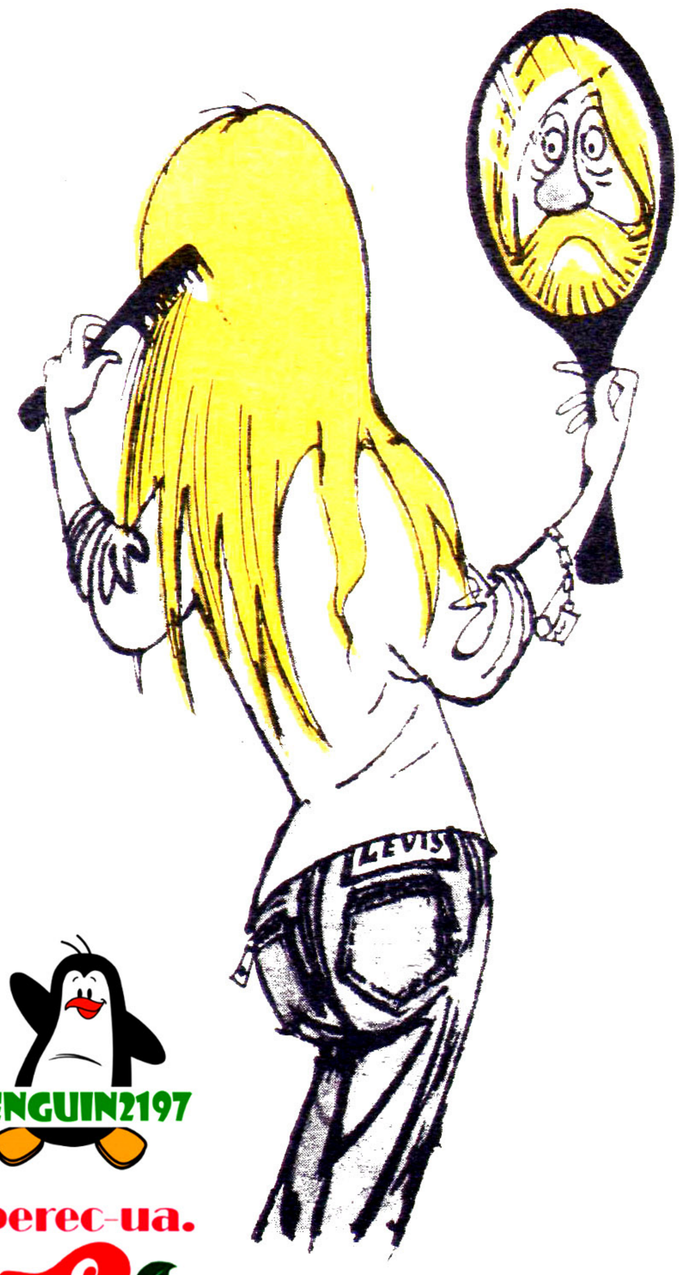

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Без слів.

ПІДНЯВСЯ

Перед Літерою хизувався Апостроф:
— Колись і я починав життя з Коми!..

КОПІЙКА

— На дріб'язок я не розмінююсь!

ПИЛКА

— Гостра ти,— дзвеніла вона до Бритви,— але, на жаль,— беззуба!..

ПІДПИСАВСЯ

Нарешті й Анонім насмілився поставити свій підпис під черговим наклепом:
«Далі буде...»

ЗАЗДРІСТЬ

— Заздрю я тобі, сусіде! — обізвалась Телеантена до Димаря.
— А то чого?
— Коли не гляну в твій бік — завжди перекур!..

Б. СЛЮСАР.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі до редакції повідомлялося про те, що завідуючий складом № 2 колгоспу «Родина» (село Ряшки на Чернігівщині) Хамайко В. А. виписує фіктивні наряди на свою дружину, за якими вона незаконно одержує з колгоспної каси гроші.

Начальник Прилуцького районного управління сільського господарства І. Панченко повідомив редакції, що такий факт дійсно мав місце. Рішенням правління колгоспу Хамайка з роботи знято, а незаконно одержані його дружиною гроші повернуто колгоспові.

★ Батьки учнів з села Буцневого (Деражнянський район) написали редакції про те, що їхніх дітей возять до Яблунівської школи необладнаною машиною. Дітлахам у ній і незручно, і холодно.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови виконкому Хмельницької облради Г. П. Галай повідомив, що нині дітей відвозять до школи добре обладнаною, утепленою автомашиною.

★ Про те, що голова колгоспу «Дружба» (село Медведівка на Харківщині) Нехаєнко П. С. з'являється на роботу в нетверезому стані, писалося в листі колгоспників.

Як повідомив секретар Кегичівського райкому Компартії України тов. Галушко, персональну справу Нехаєнка П. С. було розглянуто на бюро райкому партії, яке оголосило йому сувору догану.

★ Жителі вулиці Дзержинського та провулку Енергетичного міста Старобільська поскаржилися на те, що у них немає вуличного освітлення.

Голова виконкому Старобільської міськради А. С. Незнайко повідомив редакції, що комбінат комунальних підприємств встановив на цих вулицях світильники, і нині там освітлення нормальне.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 7 (1049) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16.02. 1979 р. Підписано до друку 06. 03. 1979. БФ 11443. Формат видання. 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 0909. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів

Індекс 74393

Мал. М. АБРАМОВА

АГРЕСИВНИЙ СКАЗ ПЕКІНСЬКОГО ДРАКОНА